

živé SLOVO

1998
ročník XXX

2

Jak. 2,22

**CI VIDÍŠ,
ŽE VIERA
SPOLUÚČIN-
KOVALA
S JEHO
SKUTKAMI
A ŽE VIERA
BOLA
DOKONANÁ
ZO SKUTKOV?**

VÍRA NEBO SKUTKY?

Co je důležitější v životě křesťana - víra anebo skutky? Tato otázka zaměstnává lidi, kteří se hlásí ke křesťanství, po celá staletí. Reformátor Dr. Martin Luther po dlouhém duchovním boji došel k poznání, že pro svou spásu nemůžeme nic udělat, že žádný skutek nemůže využít tihu našich vin a že bezpodmínečně potřebujeme pro svou spásu Boží milost, zjevenou v díle Pána Ježíše Krista na Golgotě. To je jistě nepochybná skutečnost. "Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit" (Ef 2,8.9). "Co říká Písma? 'Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost'..." (Ř 4, 4-5).

Ale tu přijdou jiní lidé, nalistují epištolu Jakubovu a budou citovat: "Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutkách došla víra dokonalosti?" (Jk 2,20-26)

Jak tomu tedy ve vztahu víry a skutků je? Lutherovo prohlášení, že Jakubova epištola je "slaměná" není řešením problému. Jakubova epištola je právě tak Božím slovem jako Pavlův list Římanům nebo Efezským.

Problém je v tom, že se satanovi podařilo v myslích mnoha lidí oddělit od sebe víru a skutky a postavit je proti sobě. A přitom tyto dva pojmy patří nerozlučně k sobě. Asi tak, jako patří k sobě rub a lic mince. Na každé straně mince je něco jiného - na jedné straně její nominální hodnota a na druhé straně obvykle výsostný znak státu, ve kterém tato mince platí. Mince, která by měla pouze jednu stranu, bude určitě pova-

žována za padělek. Víra a skutek totiž patří nerozlučně k sobě, je to rub a lic jedné a též skutečnosti - života z Boha. Víra bez skutků je degradována na pouhou deklaraci a "je sama o sobě mrtvá" (Jk 2,17). Právě tak skutek, který není vypūsken živou a opravdovou vírou, byť i zdánlivě sebeušlechtilejší, je před Pánem Bohem zcela bezcenný.

V Bibli máme zachovánu jednu úžasnou kapitolu, která nám spojení víry a skutků zobrazuje naprostě reálně. Je to známý "oblak svědků" (Žd 11). Když se na ni podíváme, zjistíme, že se tam neustále znova objevuje následující schéma: "(XY) věřil, a proto (něco dělal)". Tedy ti, kteří jsou nám příkladem živé víry v Boha, vždycky v důsledku této své víry dělali něco, co nabyla zásadního významu nejen pro ně, ale i pro nás. Nejde tedy ani o nějakou vyabstrahovanou víru, ani o sebehorlivější skutky samy o sobě, ale o to, aby-chom "věřili" Pánu Bohu z celého srdce a v důsledku toho pak "dělali" to, čemu věříme.

Moji milí, a to je to, co vám ze srdce přejí: Živou víru v Pána Ježíše jako svého Spasitele. Věříš opravdu tomu, že Pán Ježíš tě vykoupil z moci hřachu a dábla? Jestliže ano, je to dobré, protože jinak se člověk do Božího království nedostane. Pokud ne, čin pokání a věř evangeliu. A dále Vám přejí: skutek víry (viz 1Te 1,3), aby se tvá víra projevila také praktickou činností. Vede tě tvá víra k tomu, že hledáš skutky, které ti Pán Bůh připravil, abys v nich chodil? (Ef 2,10) Nebo je tvoje víra pouhým vyznáním či chozením do shromáždění? Přejí nám všem, abychom "šli a nesli ovoce... Tim bude oslavlen můj Otec, když ponesete hojně ovoce a budete mými učedníky" (J 15,16.8).

Váš bratr Tomáš Pala

VIERA A SKUTKY

Veľa sa už napísalo o viere a tiež veľa o skutkoch. V Božom slove máme jasný pohľad, že medzi vierou a skutkami je harmónia.

Spôsob, akým prijíname dar večného života, je skrze vieru. Viera znamená, že postavenie človeka pred Bohom je: stratený hriešník - plný vín a prijima Pána Ježíša ako svoju jedinú naděj pre spasenie. Opravdová viera, ktorá spasí, je spoľahlivosť sa osoby na Osobu. Akákoľvek myšlienka, že by v tom mohol človek niečo urobiť alebo si zaslúžiť, je vylúčená slovami Písma v Efezanom 2,8: "Lebo ste milosťou spasení skrze vieri, a to nie zo seba, je to dar Boží." Dar je v skutočnosti bezplatná a bezpodmienečná vec. To je jediný podklad, na ktorom Boh ponúka spasenie. Dar Boží v tomto citovanom verši je **spasenie z milosti skrze vieru**. Je podávané bezplatne všetkým ľuďom bez rozdielu. Nie zo skutkov, to znamená, že človek si spasenie nemôže ani získať ani zaslúžiť dobrými skutkami. Človek nezískava spasenie zo skutkov, a tiež nie vierou a skutkami. Sme spasení len vierou. Prečo sú skutky celkom vyradené? "Abysa zabránilo ľudskej chvále." Keby človek mohol byť spasený svojimi dobrými skutkami, Kristova smrť by nebola potrebná. Apoštol Pavol piše o tomto probléme Galatašom 2,21: "Nepohrdám milostou Božou. Lebo ak je spravodlivosť skrze zákon, tedy Kristus nadarmo zomrel." Ale my vieme, že príčina Jeho smrti bola tá, že nebolo iného spôsobu, ktorým by hriešník bol spasený. Výsledkom spasenia je, že sme Jeho dielom,

dielom Jeho rúk a nie našich. Znovuzrodený veriaci je vždy majstrovské dielo Božie. Úlohu tohto nového stvorenia nájdeme v Efezanom 2,10: "Lebo sme Jeho dielom, stvorení v Kristu Ježíšovi nato, aby sme konali dobré skutky." Ako je skutočná pravda, že sme spasení bez dobrých skutkov, taká je aj pravda, že sme spasení, aby sme konali dobré skutky. Dobré skutky, to nie je koreň ale ovocie. **Dobré skutky nekonáme preto, aby sme boli spasení, ale preto, že sme spasení.**

Pohľad na túto pravdu je zdôraznený v Jakubovom liste 2,14: "Co to prospeje, moji bratia, keď niekto hovorí, že má vieri a nemá skutky? Či ho azda tá viera môže spasíť?" V tomto liste máme povzbudenie pre realitu v duchovných skúsenostiach viery. Medzi skutočnou vierou a skutkami je harmónia. Je tu vidieť ovocie Ducha v praxi ako výsledok pôsobenia milosti v duši. Verš 23 tejto kapitoly je klúčovým veršom: "A naplnilo sa pismo, ktoré hovorí: Abrahám uveril Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť a bol nazvaný priateľom Božím." Tento verš sa prvýkrát nachádza v 1M 15,5-6. Abrahám mal vtedy 85 rokov a Sára 75 rokov. Po ľudskej povedané, nebola tam žiadna možnosť, aby sa rozmnožila rodina. Boh mu však zaslúbil, že jeho potomkov bude ako morského piesku a ako hviezdy na nebi. Boh hovorí: "Nože pozni na nebo a spočítaj hviezdy, ak ich budeš môcť spočítať, tak bude tvoje semeno. A uveril Hospodinovi a on mu to počítal za spravodlivosť."

Abrahám nemal žiadnu vieri v seba samého, jednoducho uveril Božiemu vyhláseniu. Pre túto jeho závislosť na Bohu bol ospravedlnený. Boh mu to počítal za spravodlivosť. Boh ho prijal, a týmto sa stal Abrahám príkladom pre každého opravdového veriaceho, ako

v Starom zákone, tak aj v Novom zákonе, inými slovami, sme ospravedlnení samotnou vierou v Božie slovo. V epištole Rimanom 4,3 a 21 Svätý Duch túto skutočnosť objasňuje. Nebolo to povedané len pre Abraháma, ale aj pre vás, pre každého veriaceho, že Boh nám pripočítá spravodlivosť skrzes vieri v Pána Ježiša Krista. Abrahám bol skúšaný, aby obetoval svojho syna Izáka v zápalnú obeť (1. Mojžišova 22). Uveril, že aj keď sa to stane, Boh môže Izáka vzkriesiť zmrťvych. Abrahám uveril Bohu a na základe tejto vieri bol ospravedlnený. Náš Pán Ježiš Kristus išiel na Golgotu, a skutočne na nej zomrel; On bol skutočne pochovaný, ale Boh Ho vzkriesil zmrťvych. My dnes veríme Bohu, ktorý je schopný vzkriesiť zmrťvych, veríme Božiemu slovu o Kristovi. Pavol piše rímskym kresťanom 4,25: "...ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal zmrťvych pre naše ospravedlnenie." Bol vydaný pre vaše prestúpenia, mili čitatelia, aj pre moje prestúpenia. Táto skutočnosť ma priviedla k tomu, aby som v Noho uveril ako v svojho osobného Spasiteľa pred 23 rokmi. Bola to láska Kristova, dal Seba za mňa, On ma stvoril, On ma aj vykúpil.

Abrahám uveril Bohu a bolo mu to počítané za spravodlivosť. Jakub vo svojom liste nehovorí, že ktokoľvek môže byť spasený robením dobrých skutkov. Tu robí výzvu pre realitu skúseností v živote kresťana, aby tí, ktorí sú skutoční kresťania, vykazovali túto realitu v každodennom živote. V tejto úvahе o vieri a skutkoch nie je miesto pre žiadne pokrytectvo v živote skutočne veriaceho človeka. Je to posolstvo Jakubovho listu. Vyhlásenie človeka - "mám vieri" môže byť v niektorom prípade len vyhlásením bez vnútornej reality. To je formálne náboženstvo. Ak niekto povie, že verí a nebude robiť žiadne skutky

nasledovania Pána Ježiša Krista, taká viera, to znamená ľudské myšlienky, ho nespasia.

Bez skutočnej práce Božieho Ducha v duši človeka nie je žiadneho ovocia (Efezanom 2,8-10). Môžeme zhrnuť: Boh pripravil spasenie, milosť Božia zabezpečila spasenie pre hriesciu, ktorý bude činiť pokánie a uverí. Božia milosť pripravila aj dobré skutky, v ktorých máme chodiť. Tá pravá spasiteľná viera nie je nikdy sama. Bude tu ovocie Duša - láska, radosť, pokoj. Láska je skutočný svedectvom o viere v srdci (1.Korínčanom 13,2).

Prítomnosť skutočnej práce Božieho Ducha je dielo vieri, skutky vieri, uslovná práca lásky a trpečlivosti nádeje. Aj najväčší hriesciu môže byť spasený vieri v Krista. Krv Pána Ježiša Krista nás očistiuje od každého hriechu.

Milan Neklapil

Spasenie a skutky

Proč nám Pán Bůh daroval spasení? Je to jen pro zabezpečení našeho života po smrti v Boží slávě? Často se o kresťanech říká, že jsou to lidé, kteří se těší po smrti na nebe. To by však bylo velice málo. "Věčný život", který spasením člověk obdrží jako dar na základě Boží milosti a pro dílo Pána Ježiše, neznamená život "ve věčnosti", ale život "z věčnosti", který máme již teď. Je to život, který pochází od Boha, proto je zvláštní. Přirození lidé také dokázou žít morálně, ale znovuzrozený člověk má život jiný, který se projevuje zcela jinak. Je to život Kristův, život ovládaný Duchem Božím, který vypůsobuje své ovoce. Proto u spaseného člověka musí být vidět "skutky" v oblasti těla, duše i ducha.

Spasený člověk především nežije v hříchu, i když hříšná přirozenost v něm působí až do smrti. Duch Boží pomáhá překonávat pokušení a vitézit nad hříchem.

1. Jaká jsou nebezpečí pro spaseného člověka v oblasti ducha?

Jde především o nevěru Bohu. Příklady jsou zejména v listě Židům. Izraelci sice vyšli z Egypta, ale pak nevěřili Bohu a proto mnozí neveslali do odpocinutí. Mnozí z nás uvěřili Bohu pokud se týká spasení, ale v dalším životě už Bohu nedůvěrují. Přestávají si číst Písmo, modlit se a mit živé obecenství s Pánem. Jakmile na ně dolehne i když malá zkouška, podlehnu, ztrácí radost i pokoj. To se pak projeví i ve vzhledem společenství s věřícími. Pociťuji od druhých málo lásky a pozornosti, sami pro sborové obecenství nic nepřinášeji.

Na druhé straně je pýcha duchovní hřich. Člověk se v duchu povýší nad druhé, vidí sebe v tom nejlepším světle, nepřijímá napomenutí, kritizuje službu Božím slovem, na druhých vidi chyby a nedostatky. Myslí si, že jenom on pracuje pro Pána a ti druzí dělají málo. Zdůrazňování chyb druhých je hřich!

Apoštol Pavel mluví o tom, jaké "skutky" bychom měli konat, aby náš duch byl v pořádku, aby naše srdce bylo chráněno Božím pokojem - Fp 4,4-7:

* radovat se v Pánu, soustřeďovat svou pozornost na Něho, který nikdy nezklamal a který nám dobře rozumí;

* vůči druhým lidem jednat v mírnosti, ne v namyšlenosti, ne s odsuzováním, ale v lásce;

* netrápit se žádnou starostí, ale všechno svěřit v důvěru Pánu na modlitbách.

2. Nebezpečí pro spaseného člověka jsou i v oblasti duše.

Jsou to pokušení v oblasti naší myslí. Jsme v nebezpečí, že všechno posuzujeme negativně. Ve slozech a jednání

druhých vidíme pouze špatné motivy. Přicházejí nečisté myšlenky, které pak ovlivňují naše rozhodování. Vytváříme si v myslí představy, které považujeme za vnuknutí Božího Ducha, přestože podobné představy nemají druzí milovaní v Pánu. Jakmile tyto představy prosazujeme, dokonce autoritativně, potom prohráváme.

Ale podobné nebezpečí je v oblasti našeho citu a vůle. Může se stát, že naše cíty jsou pobouřeny tím, co by se nás nemělo dotýkat a opačně, že jsme necitliví k věcem, které by si naši účast zasloužily.

Proto apoštol Pavel v listě Filipským pokračuje těmito doporučenimi:
* přemýšlejte o věcech, které jsou pravidlé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodně lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklizí pochvalu (4,8);

* ty věci číňte a Bůh pokoj bude s vámi (4,9).

Nestačí jen vědět o tom, co je dobré, nestačí o tom jen přemýšlet, nutno tyto věci činit! Jde o naše skutky! Pak pokoj Boží bude chránit naše srdce i mysl. Pak Bůh pokoj bude s námi. Pro naše duchovní zdraví musíme něco konat, nebudeme je prožívat samočinně.

3. Nakonec se zmíníme o nebezpečích v oblasti těla.

Každý člověk se rodí s určitými povahovými rysy. Někteří jsou od narození tvrdohlaví, jiní puntičkářští a mnozí slabí či vznětliví. Znamená spasení i zásah do oblasti naší povahy? Máme nyní právo vymlouvat se na naší vznětlivou povahu? Můžeme něco dělat se sklonem k lakování? A co s pohlavností a nebezpečím v této oblasti?

Naše tělesnost byla s Kristem ukřížována. To jsme vyznali ponorením do vody při křtu. Pán Bůh i pro tuto oblast udělal všechno, abychom žili jinak. Spa-

sený človek nemá právo odvolať sa na svou hrišnou pôrodenosť. Tu má umrťovať a nedovoloval jí, aby sa projekovala. Když dovolí, pak hreší.

Pavel i pro tuto oblast napsal Filipským:

- * naučil jsem se spokojit s tím, co mám. Dovedu trpět nouzi, dovedu mít hojnost. Ve všech věcech jsem pocvičen;
- * všecko mohu v Kristu, který mi dává silu (4,11-13).

Tak lze podmaňovat tělo, aby nemohl projevovat své negace.

Uvedli jsme si jen několik myšlenek, které se týkají našich skutků po znovuzrození. Pán Bůh nás spasil a současně nám připravil nové skutky, v kterých máme chodit. Tak má svět poznat, že jsme Ježíšovo dětmi.

Ján Ostrolucký

O VIERE A SKUTKOCHEM

"Čo to prospeje, moji bratia, keď niekto hovorí, že má vieri a nemá skutky? Či ho azda tá viera môže spasit? Ukáž mi svoju vieri bez skutkov, a ja ti ukážem svoju vieri zo svojich skutkov" (Jk 2,14-18).

Hovoríme o viere a skutkoch na biblickom podklade uvedených veršov. Viera je dar Boží. Dobré skutky sú plodom viery. Majú byť viditeľné pred Bohom aj ľuďmi. Do akej miery rastie naša viera, potvrdzujú to naše skutky, ktoré vo viere konáme. Podľa apoštola Jakuba *nie viera bez skutkov a skutky bez vieri*. Kresťan nemá svojimi skutkami zakrývať, anulovať svoju vieri. Skutky musia byť viditeľným sprievodným znakom živej aktívnej viery. Viera v otázke spasenia

iste vyniká nad každý skutok. Stále platí jasná biblická pravda: "*Lebo ste milostou spasení skrze vieri, a to nie zo skutkov, je to dar Boží, aby sa niekto nechválil*" (Ef 2,8-9). Každá chvála skutkov je vylúčená.

Kresťan je povolaný konať dobré skutky: "*Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotobil, aby sme v nich chodili*" (Ef 2,10). Boh vopred prihotobil pre kresťanov dobré skutky. Preto sú dobré, že ich On pripravil. Kresťania ich musia realizovať! Podmienkou konania dobrých skutkov je nový človek v Kristovi. Ak kresťania nekonajú dobré skutky vo viere, tak hrešia: "*Všetko, čo nie je z vieri, je hriech*" (R 14,23).

Všimnime si, že Hlava Cirkvi v odkažoch do všetkých siedmich maloázijských zborov hovorí: "*Poznám tvoje skutky...*" Pán tam preveruje skutky. Nečíta sa na vieri, ale hodnotí skutky, ktoré v tých zboroch mali vychádzať z viery. Hlava Cirkvi hľadá v zboroch i u jednotlivcov len to, čo tam sám vložil - dobré skutky. Tie sú Božou investičiou vloženou do kresťanov.

Teraz sa pozrieme na vieri a skutky oddelenie a potom ich zase spojíme v jeden celok.

Viera je stav srdca - "*bez vieri nie je možné ťaťiť sa Bohu*". Bez viery nemôže mať človek s Bohom spojenie.

Viera je jedna z troch vlastností, ktorými Boh obdaril Cirkve. Vierou žijeme, chodíme, berieme z Božích zaslužení, bojujeme a víťazíme. Vierou si privlastňujeme všetky Božie zasluženia. Vierou si korigujeme rozum, city a každú obráztvornosť. Sídlo viery nie je v rozume ani vo svedomí, ale v srdci.

Skutky sú všetko, čo konáme - už či je to dobré alebo zlé, malé alebo veľké. Celý náš život je pospájaný z reťaze

skutkov. Je však podstatný rozdiel, z akého motívu skutky konáme. Vo svete je tendencia, že každá odbornosť sa má dokázať skutkami. Žiadny remeselník, vedec, umelec nie je vo svojej profesií odborníkom bez svojho diela. Tak ani kresťan bez skutkov nie je kresťanom.

Postavili sme vedľa seba vieri a skutky. Je to krásne, keď viera a skutky stoja pekne vedľa seba a spolu pôsobia. Apoštol Jakub však hovorí, že ak viera bude stáť len samotná, hoci aj pekne vedľa skutkov, zostane mŕtva. A skutky, ak zostanú samotné - bez viery, sú tiež bez účinku. Viera a skutky musia zapadať do seba. Viera sa realizuje v skutkoch a skutky vynikajú vo viere. Až po tomto "zapadnutí do seba" vzniká krásny a užitočný celok - SKUTKY VIERY.

Každý kresťan začína žiť život viery až po svojom znovuzrození. Život viery sa nedá naučiť - odpozorovať. Prežíva ho každý sám za seba, osobne so svojím Bohom. Život viery - to nie je vznášať sa občas vo výšinách. Je to každodenná, často tvrdá, ale krásna realita. Čím viac sa bliží Pánov príchod pre Cirkve, tým ľahšie sa realizuje život viery. Nikdy v minulosti neboli viera a logika vystavené takej ostrej konfrontácii ako dnes. Svet sa nádejá len na veci viditeľné - viera kresťana spočíva v neviditeľnom Bohu.

Jeden neverec povedal: "Zdá sa, že my ateisti proti vám kresťanom sme vo výhode. My si môžeme to viditeľne overiť všetkými piatimi zmyslami. Vy však to neviditeľne len tou vašou jedinou vierou." Nedajme sa pomýliť! V našej vieri je obrovská univerzalita - vierou vidíme, vierou chodíme, vierou hmatáme, vierou rozumieme a vierou víťazíme. Nie sme tedy o nič ukrátení oproti nevercom. Práve naopak, sme vo výhode, "*pretože ten, ktorý je vo vás je väčší, ako ten, ktorý je vo svete*" (1J 4,4).

Rýdzosť nášho kresťanského života spočíva v tom, ako dokážeme vieri premieňať všetky schopnosti viery na skutočnosť. To sú naše skutky viery. Ovšem, musíme ich preukazovať v celkom reálnej podobe. Živá viera v Boha zanecháva za sebou stopy práce. Kresťania sa musia pred svetom, ale aj pred Bohom reprezentovať vieri až skutkami. Tak to myslí Pán Ježiš, keď vysiela svojich učencov do sveta: "*Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach*" (Mt 5,16). Skôr ako začneme žiť život viery a skutkov, musíme vedieť, že nekonáme dobré skutky preto, aby sme skrže ne boli spasení, ale konáme ich z vďačnosti preto, lebo už sme spasení.

Pavol Kulačík

Obrazy viery

Ukáž mi vieri! (Jakub)

Podľa Žd 11 ukázali vieru

- Ábel skutkom obetovania
- Enoch skutkom chodenia s Bohom
- Noach skutkom stavania korábu
- Abrahám skutkom opustenia svojej krajiny; skutkom obetovania Izáka
- Sára prijatím moci plodnosti
- Izák skutkom žehnania vo viere
- Jakob (tiež) skutkom žehnania vo viere
- Jozef prikazom o svojich pozostatkoch
- Mojžiš odopretím egyptského bohatstva
- Izrael prechodom Červeného mora; vstúpením do zasľúbenej zeme
- Rachab skutkom zachránenia vyzvedačov
- iní skutkami víťazstva, vyhasenia

moci chňa, zavretia levích tlám, hrdinства

- ďalší skutkom utrenia.

Viera nemožno ukázať bez skutkov, ale iba skutkami.

"Čo prospeje, moji bratia, keď niekto hovorí, že má viera a nemá skutky? Či ho azda tá viera môže spasit?" (Jk 2,14)?

Viera a skutky sú ako dvaja veslári v jednom člne. Keď len jeden vesluje a druhý nie, nevidno pokrok v napredovaní lode. Loď sa začne točiť dookola a nikdy nemôže prísť na druhý breh rieky či jazera.

Ak sa pýtame - čo treba, či viera alebo skutky, pýtame sa zle. Čo prospeje viera? Čo prospeje skutok? Pokrok je iba v ich súčinnosti. Viera bez skutkov - to nie je viera, to je len akýsi sebaklam a teoretické uspokojenie sa človeka samého v sebe. "Keby brat alebo sestra boli nahí a nemali by denného pokrmu a keby im niekto z vás povedal: Chodte v pokoji, zohrejte sa a najedzte sa, a keby ste im nedali to, čo je potrebné telu, čo to osozi!" (Jk 2,15-16)? Aký pokrok napríklad v láске je možný bez skutkov? Ako sa odmeria preplávaná dráha, keď sme zostali v krúživom pohybe nášho života? "Ukáž mi vieri!" - hovorí Jakub. Ukáž mi pokrok! Ukáž mi predsa niečo! Len viera pôsobiaca skrte skutky lásky znamená pokrok a úžitok. To Pán Ježiš od nás čaká.

Na druhej strane - skutky bez viery sú skutkami pýchy človeka, ktorá ho vzdaľuje od Boha. Vychádzajú z ľudskej samolúbstia a poskytujú človeku možnosť chváliť sa. My sme stvorení nato, aby sme konali skutky, ktoré Pán Boh vo pred prihotobil, aby sme v nich chodili (Ef 2,10). Tie skutky sú nenápadne umiestnené pri ceste, ktorou ideme, máme ich len objaviť a vykonať.

"Viera, keď nemá skutky, je mŕtva sama v sebe" (Jk 2,17).

Istý lakový sedliak mal strážneho psa. Ten dobre plnil svoju povinnosť a chránil majetok svojho pána. Keď sa ten pes pominul, sedliakovi bolo ľuto peňazi na nového psa i na stravu pre neho. Zadovážil si atrapu strážneho psa z dreva a starej kožušiny a postavil ho k búde.

Po čase okolojdúci zlodeji postrehli, že pes sa nehýbe. Začali ho dráždiť a hádzali do neho kamene. Tak zistili, že nejde o skutočného psa, ale neživého, i keď jeho zuby boli hrozivé. Vykonalí, čo chceli a sedliak mal škodu.

Mŕtvy pes nezachráni pánov majetok a neublíží zlodejom. Ani viera, keď je mŕtva, nepomôže. Chýbajú jej skutky. Dbajme na to, aby sme mali živú vieri, účinnú, pôsobiacu. Tá nespočíva v obradoch, akým bola kedysi obriezka alebo teraz krst, i keď ten je dôkazom poslušnosti znovuzrodených ľudí, ale v skutkoch lásky: "Lebo v Kristu Ježišovi ani obriezka nič nevládze, ani neobriezka, ale viera pôsobiaca skrte lásku" (Ga 5,6). Preto láska je barometrom viery a ukazuje jej merateľnú úroveň.

"Ale niekto povie: Ty máš vieri a ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieri bez skutkov a ja ti ukážem svoju vieri zo svojich skutkov." (Jk 2,18)

Viera je skrytý - neviditeľný stav nášho srdca. Ako ju mám ukázať? Treba ju zviditeľniť, zhmotniť. Peter radí, ako sa má ukázať viera:

"A tak práve preto vynaložte na to všetku snahu a poskytujte vo svojej vieri chrabrú cnosť a v cnosti známosti a v známosti zdržanlivosť a v zdržanlivosti trpežlivosť a v trpežlivosti pobožnosť a v pobožnosti milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku. Lebo keď to máte a množí sa vám to, nestavia vás to záhalčivých ani neužitočných do známosti nášho Pána Ježiša Krista" (2Pt 1,5-8).

K viere je treba pridať ďalšie praktické vlastnosti, inak by nám nebola na úžitok.

Pre rolníka je traktor veľmi dobrá vec, ale samotný bez ďalších poľnohospodárskych strojov a mechanizmov je mälo použiteľný. Čo by znamenal traktor bez pluhu alebo sejačky či samoviazacia? Iba čo by na poli tú zem dlávil! Užitočným ho urobí práve to, čo je za ním, čo sa k nemu pripne. A tak pridajte k svojej viere praktické cnosti vrcholiace v lásku. Viera musí pôsobiť skrte lásku (Ga 5,6), nijak inak. Viera nedokážeme meriť alebo preukázať bez skutkov lásky. Iba skutkami lásky dokážeme vieri, ktorá sa potom vidí.

Manželka hovorí manželovi: "Ukáž mi lásku!" Svet hovorí kresťanom: "Ukážte lásku!" Ľudia nie sú zvedaví na dogmy, ktoré vyznávame, ale na život, ktorým žijeme. Ak im najprv ukážeme lásku, budú zvedaví aj na zdroj lásky, na vieri, na to, čo vyznávame. A tak teda: Ukáž mi VIERU!

"Či nebol Abrahám, náš otec, ospravednený zo skutkov donesúc obetou svojho syna Izáka na oltár? Teda vidíš, že viera spolučinkovala s jeho skutkami a že viera bola dokonaná zo skutkov" (Jk 2,21-22).

V mnohých strojnych agregátoch sa na prenos krútiaceho momentu používajú prevody s ozubenými kolesami. Jedno koleso je hnacie, má bližšie spojenie s motorom, druhé koleso je hnané. Keď automobilovú prevodovku vypojíme zaraďením neutrálu, točí sa hriadeľ s hnacimi kolesami, ale auto sa nepohnie. Hnané kolesá nie sú v zábere, auto nemôže preniesť ľažnú silu a vykonáť prácu.

Tak aj viera bez skutkov je neúčinná. Je potrebná súčinnosť viery so skutkami. Bez súčinnosti so skutkami má viera iba skrytú a neúčinnú schopnosť pracovať. Nadarmo poskytuje veľký krútiaci

moment a zbytočne sa to pekne a hladko točí, keď nie je účinne spojená s pohybovými strojnými časťami.

Pre súčinnosť dvoch ozubených kolies je potrebná presná výroba profilov zubov tak, aby ich odvalovanie bolo plynulé, bez škripania a vzájomného zvýšeného opotrebovania. Podobne sa musí prejavovať vhodná úmera medzi veľkosťou viery a skutkami (službou), aby nás život bol užitočný a aby sme boli prinosom v Božom diele.

Ilko Kozár

VÍRA

V EVANGELÍCH

V synoptických evangeliach se ve většině případu setkáváme s vírou ve spojení s uzdravováním lidí od nejrůznějších neduhů. Ale je zde uveden pohled na víru i v širším rozsahu: "...všechno jest možné věřicimu" (Mk 9,23) nebo "Budete-li mít víru jako zmořičné, díte hoře této: Přejdi odsud tam, i přejde, a nebudeš vám nic nemozného" (Mt 17,20). Ze všech míst lze vycílit, že se jedná o osobní víru v Pána Ježíše. Je to jeho požadavek, který navíc umocňuje podle Janova evangelia požadavkem skutku, kterým není nic jiného než opět víra, když na dotaz: "Co máme dělat, abychom konali skutky, jaké žádá Bůh?", odpovídá: "Toto je skutek, jaký žádá Bůh: abyste věřili v toho, kterého on poslal" (J 6,28.29 - Petříkův překlad).

Víra, to nejsou pouhá Boží slova, která člověk mluví, ale je to dilo Boží, které koná. Dilo víry je tedy dílem Božím. Jakým činem (skutkem) má člověk prokázat svou víru, záleží jen na suverém Božím rozhodnutí. Bůh je v této věci nevyzpytatelný. Zde v plné míře platí, že "nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako

cesty mé, praví Hospodin" (Jz 55,8). Z evangelia je zřejmé, že Boží jednání nelze popsat podle určité šablony, či je přesné definovat nějakým pravidlem. Pro zajímavost připomeňme dva příklady z Janova evangelia.

Zde jsou uvedeny příběhy dvou mužů u dvou rybníků. Ten první se odehrával u rybníku Bethesda (J 5), kde byl uzdraven člověk nemocný třicet osm let, aniž by Pán Ježíš na něm požadoval nějaký viditelný důkaz víry. Naopak v deváté kapitole téhož evangelia je pak popsáno uzdravení člověka slepého od narození, který si musel poslušně umýt oči potřené blátem v rybníku Siloe, aby prohlédl ze své slepoty. Ze synoptických evangelii i z evangelia Jana je zřejmé, že Pán Ježíš žádá víru a cení si víry opravdové (Mt 8,10; Mk 9,24). Nelze však dělat závěry, podle nichž by "dostatečně velká osobní víra" byla nutnou podmínkou toho, aby Pán zasáhl, a postiženého člověka uzdravil. V páté kapitole Markova evangelia jsou uvedeny tři události, kdy Pán Ježíš zasahuje, i když je zřejmé, že jeho jednání není, a ani nemůže být ve všech případech podmíněno osobní vírou dotyčných osob. Pán nejprve uzdravuje člověka posedlého nečistým duchem (v. 2-16). Tento muž byl ve stavu, kdy bylo nemyslitelné, aby svou víru doložil. Pak za ním přichází otec umírající dcery s prosbou o její záchrannu (v. 22-24), kterou Pán vyslyší a mrtvé děvče vzkřísl (v. 35-43). Snad bychom mohli tuto víru označit za zástupnou. A třetí případ, a také jediný, kdy Pán uzdravuje na základě osobní víry; je uzdravení ženy, trpící dvanáct let krvácením (v. 25-34).

Z uvedených příkladů je zřejmé, že Bůh je suverénní ve svém jednání, které je mnohdy pro nás nepostihitelné; zde platí, že o něm "vypravují předivní skutkové tvoji" (Ž 75,1).

Závěrem pro nás. Víme, že jsme spaseni na základě své osobní víry v Pána Ježíše, která je Božím darem, tedy ne "ze skutků, aby se někdo nechlibil" (Ef 2,9). Je to však víra "hmataelná", ne souci v příhodném čase ovoce.

Josef Hudousek

Prošel jsem údolím stínu smrti

Narodil jsem se 2.5.1970 a jako dítě jsem vyrůstal v ateistické rodině. Přesto jsem po 24 letech došel až k milosti, kterou mohl v Pánu Ježíši Kristu nalézt každý, kdo se stal křesťanem. O tom však až později. Jako dítě jsem byl často nemocný a v důsledku toho narůstal počet hodin mé nepřítomnosti ve škole. Byl jsem z těch slabších žáků, a proto jsem zůstával stále pozadu. Nebyl to jediný důvod, proč jsem na konci osmé třídy byl hluboko podprůměrný žákem. Když jsem stál před rozhodnutím, co dál, věděl jsem, že nemám možnost výběru jako ostatní spolužáci. Přistoupil jsem proto k rozhodnutí, že se stanu obráběcím kovů po svém otci. Stejně to bylo zřejmě víc jeho rozhodnutí než mé. Vlastně mně to bylo úplně jedno; a tak jsem po doslova odfláknutých dvou a půl letech nedokončil tento učební obor. Věděl jsem, že mě zřejmě čeká nějaká manuální práce. To se stalo a došlo na slova mého otce: "Z tebe nikdy nic nebude." Říkalo mi to ale víc lidí. A tak jsem se cítil opovržený, a bezvýznamný, a ve své snaze uniknout před touto skutečností jsem se dal k recesnímu hnutí punk. Tím jsem však u lidí upadl do ještě většího opovržení. Svým chováním jsem

provokoval skoro každého, a to i rodiče. Nikde jsem nebyl spokojený, ani ve svém prvním zaměstnání, ani doma, snad jen s kamarády punkery. Zaměstnání jsem střídal jako obnošený oděv, má nespokojenosť se svým vlastním životem a postoj lidi vůči mně se stupňovala. Svůj volný čas jsem utrácel po hospodách, různých rockových koncertech, začal jsem kouřit, pit alkohol a později i hrát automaty. Způsob slušného chování byl pro mě takřka cizí. Párkrát jsem porušil zákon a po nějakém čase jsem opustil své kamarády. Důvodem byl jiný vytýčený cíl, kterým byla Kanada. Tento cíl však přerušilo děvče, které jsem si po třech měsících známosti vzal. Myslel jsem si, že konečně začnu žít úplně jiný život od začátku. Jak nemoudrě to ale bylo rozhodnutí v takovém stavu vstoupit do manželství. Rodiče se o tom vyjádřili, že je to nerozum. Má představa o životě však byla jiná, a tak toto manželství trvalo zhruba rok a skončilo. Tak jako můj první pokus o útěk do Kanady, kdy nás ještě s jedním kamarádem chytily na hranicích. Po čtrnácti dnech jsme byli z důvodu amnestie propuštěni. Odchod ze vztahu manželství, o kterém jsem si myslел, že změní můj život, byl však plný zklamání. Ani kamarádi, hnuti punk, útěk do Kanady či pokus o manželství nenaaplňovaly mé srdece skutečným životem. Neměl jsem už chuť ani touhu hledat ve svém životě nějaký smysluplný cíl. Vrátil jsem se k zahálení po hospodách a začal žít ještě hůř než předtím. Znovu jsem porušil zákon a dostal dva roky podmíněně se zkušební lhůtu na tři roky. Tuto podmínu jsem však v opilství porušil, a tak mě čekal další soud. Věděl jsem, že tentokrát nepodmíněně. Ani jsem si nepřipouštěl, jakou ostudou do tohoto dne jsem musel být pro své rodiče. Asi deset dní před soudem jsem se rozhodl pro útěk do

cizinecké legie. Opustit mé rodiče, sestru a přátele mi vůbec nedělalo těžkosítí, přednější pro mě bylo se vynhnout trestu. Stalo se, a tak jsem těsně před soudem zakoupil u jedné cestovky v Praze zájezd do Francie a v den mého dostavení se k soudu opouštěl stát. Vystoupil jsem ve francouzskou-německém Strassburku a byl přijat v náborovém středisku. Od této chvíle bych ale mohl začít psát knížku, a proto jen stručně o tom, čím jsem zde prošel. Po čtyřech měsících základního legionářského výcviku jsem se umístil v závěrečných zkouškách na místě, které mi dovolovalo vybrat si ke službě jednu z afrických zemí, kterou byla Djibouti.

Až po jednom výjezdu do terénu jsem si uvědomil, že se nacházím v občanské válce tamějších domorodců. Neustálé výstřely z hor byly jasným důkazem toho, že můj život i životy asi paděsáti vojáků jsou v ohrožení. Jediné řešení byl útěk, a tak jsme v noci spolu s jedním českým kamarádem dezertovali. Jední, protože po čtrnácti dnech byl tábor i s vojáky smeten z povrchu země místními domorodci. Náš útěk trval asi dva a půl měsíce.

Po návratu do Čech jsme se rozešli do svých domovů. Věděl jsem, že si svobody dlouho neužiju, a tak jsem čekal, až mě policisté zatkou a odvedou před onen obávaný soud. A tak jsem se ještě nestáčil zaklimatizovat z africké Djibouti, a už jsem seděl v chladku věznice. Deset měsíců jsem měl k tomu, abych mohl přemýšlet o svém životě. Nic jsem však nevymyslel, jen falešné iluze o tom, jak začnu znovu žít. Těsně před propuštěním jsem dostal dopis od kamarádky. Napsala mi, že asi dva dny před tím, než se vrátím, odjíždí do Anglie. To se ovšem nestalo. Setkali jsme se a já netušil, co se bude dít pár dní na to. V našich skoro kaž-

dodenných procházkách, kdy jsme si vyprávěli o svých životech, jsem narazil na slova, kterým jsem vůbec nerozuměl, ale která pro mě byla zajímavá. Slyšel jsem poprvé v životě o široké a úzké cestě a o tom, že ona chce jít po té úzké. Dokonce jsme krátce na to, při její návštěvě u nás, četli jednu z kapitol listu Rímanům. Potom jsem byl vyzván i k modlitbě. Modlit se jsem však odmítl. Na jedné z procházek jsem dostal Nový zákon s pozvánkou na misijní pobyt do Nejdku. Rozhodnout jsem se měl do příštího dne. A tak jsme se příštího dne vydali společně na cestu. Abych pravdu řekl, jel jsem tam více kvůli ní, než kvůli přednáškám o Bohu.

Evangelium, které jsem zde uslyšel o Pánu Ježíši Kristu bylo tak silné, že jsem neměl čas myslit na žádné děvče. Po zasazení evangeliem jsem dostal ještě jeden; tim zásahem byla modlitba člověka, který se po vyslechnutí vyprávění o mé marném životě nezdráhal padnout na kolena a modlit se za mou záchrannu k Bohu. Byl jsem plný studu, ale i překvapení. Po návratu domů jsem věděl, že musím jít před Krista se svým hrozným životem ještě tu noc, nebo nikdy. Dvacet čtyři let jsem se nacházel v údolí stínu smrti, neznajíc nic než marnost, a to jsem prožíval i v takové realitě, jako byla Afrika. Dnes vím, že Pán Bůh vedl mé kroky i v té době, když jsem byl mrtvý ve svých vinách a hříchích, aby mě nakonec stejně doveď k té nevýslovné milosti. Úžasné je to, že mé srdce otevřel skrze kříž svého milovaného Syna za pár hodin.

Každý z nás žil v údolí stínu smrti celý čas až po chvíli, kdy jsme doznavali a vyznali, že bez Pána Ježíše Krista dál už prostě nemůžeme žít.

Vladimír Tácha

VÝKLAD LISTU JÚDU - 3

TRI PRÍKLDY BOŽIEHO SÚDU

Júda uvádzá tri príklady Božieho súdu a víťazstva nad tými, ktorí sa vzopreli Jeho autorite a odvrátili sa od Jeho pravdy.

❶ Izrael bol Božou mocou vytrhnutý z Egypta a privedený až na okraj zasfúbenej zeme. Avšak ľud nemal nadostač viery, aby do tej zeme vošiel. Namiesto aby poslúchal a dôveroval Bohu, chcel sa vrátiť späť do otroctva v Egypte. Vzbura bola proti vôlei a slovu Božiemu. Boh musei celú generáciu odsúdiť k potušovaniu sa púšťou, pokial' nevymrela. Bolo to hrozné a Izraelita si to stále pripomína.

Čo chcel Júda týmto povedať? Boh takto nakladá s každým, kto mu obráti chrbát. Každý, ktorokvek bude nasledovať učenie odpadlíkov, môže si byť isty Božím súdom.

❷ Druhý príklad sa týka padlých anjelov. Vzbúrili sa proti Bohu a On ich bude za to v budúcnosti súdiť. Nezáleží na tom, kto boli títo anjeli, ale čo urobili. Boh im dal určitý príkaz, aby sa držali svojho kniežatstva, ale oni neposlúchli. Toto zrušilo Jeho príkaz oddelenia sa od bezbožnosti a dovolilo, aby hriech vošiel a znečistil Boží ľud. Za to budú súdení!

Ak sa toto stalo anjelom, o koľko viacej odpadlíkom, ktorí nezachovali svoje božské povolenie. Je zaujímavé, že tak, ako i spomenutí anjeli, aj dnešní odpadliči sa zaobrajú rôznymi nemravnými vecami, a to je tiež príčina k ich budúcemu súdu.

❸ Nakoniec Júda dáva príklad Božieho súdu nad Sodomou a Gomorou. Je jasné, že Boh určil tieto mestá, aby boli vzorom súdu nad hriechom. V čom bol hriech Sodomy a Gomory? Ako bez-

božníci oddali sa sexuálnej nečistote, najmä homosexualite. Praktikovali to trvale. Nie je div, že i dnes sodomizmus je synonymom nemravného života a Gomora je symbolom nerestí a nečistoty dnešného človeka. Boh postavil tieto mestá za výstrahu, čo znamená, "otvorené ich obnažil verejnosti". Iste ste počuli o hrozných skutkoch a sexuálnych zločinoch stúpencov určitých sekiet a kultov. Boh i dnes odhaluje stúpencov kultov a iných náboženstiev a čaká ich Jeho hrozný súd. Boh bude súdiť odpadlíkov. Falosní učitelia, ktorí sa kradmo votreli do cirkvi, budú jedného dňa odsúdení. Ich zdánlivý úspech nebude trvať, Boh bude mať posledné slovo. Víťazstvo je v Nom zaručené!

ČO ROBIŤ?

Čo môže cirkev urobiť dnes, aby sa postavila proti nepriateľovi a zachovala svoju čistotu a jednotu?

➤ Najprv musíme dobré poznáť Bibliu a v poslušnosti ju uplatniť do života. Každý mestný zbor by mal byť v určitom zmysle biblickou školou a každý veriaci študentom. V službách Slovom by mala zaznievať pozitívna pravda ohľadne evanjelia, ale i upozornenie na negatívne vlivy bludného učenia.

➤ Musíme bdiť a modliť sa. Ti, ktorých Pán poveril vedením zboru, ale aj ostatní musia bdiť nad tým, čo prijímajú a čím sa zaobrajú. Vojaci Ježíša Krista musia nepretržite bdiť na stráži, aby sa odpadliči nedostali do cirkvi a neodviedli ľudu za sebou.

➤ Nakoniec musíme mať dostatok smerlosti, aby sme sa oddelili a vzdialili od tých, čo zapierajú Krista. Opravidivé Božie vojsko potrebuje stáť spolu v boji za pravdu.

Nech nám Boh v tom pomôže.

Některé aktuality

NOVÁ VELEKNĚŽSKÁ TŘÍDA

Židé, kteří se snaží všechno připravit na příchod Mesiáše, plánují, že vychovají novou velekněžskou třídu, která se ujmí bohoslužby ve Třetím chrámu. Tito velekněži budou mít za úkol celý národ rituálně očistit, aby se mohl podlet na chrámové bohoslužbě. Podle tohoto plánu by mělo 25 chlapců z kněžských rodin vyrůstat od narození v absolutní izolaci na některém židovském sídlišti, aby se nikdy neposkvrnili stykem s mrtvým, i kdyby to byl člen vlastní rodiny. Podle židovského zákona, Halachy, mohou obřad rituálního očistění provést pouze dokonale čistí kněží. Současné kněžské rodiny nejsou rituálně čisté, protože přišly do styku s mrtvými. Vešlo ve známost, že se některé rodiny již přihlásily, že s radostí odevzdají své dítě k tomuto účelu. Děti nebudou smět opustit sídliště a budou smět přijímat jen ty návštěvy, které se před stykem s nimi rituálně očistí ponořením do mikvy. Kněžský úřad se od pradávna dědí z otce na syna.

Izraelská národní rada pro děti, hnuti, které se mj. pokouší odstranit obřízku, danou Hospodinem jako znamení smlouvy s Izraelem, s odůvodněním, že je to trápení dětí, protestuje proti plánu, aby některé kněžské děti byly od malíčka vychovávány jako rituálně čisté. Podle jejich mlnění nejsou děti majetkem rodičů a ti proto nemají právo izolovat děti od normálního života. Kdyby se tento plán měl uskutečnit, chce Rada bojovat proti tomu, aby děti pod pláštěk náboženství byly jakýmsi "hračkami" pro dospělé.

Ondrej Franka

Podle Nachrichten aus Israel

Znamení šelmy - totální kontrola nebo manipulace?

V souvislosti se Zjevením 13,16-18, kde je řeč o znamení a jménu šelmy, můžeme číst různé názory a spekulace. V posledních letech některí mluví o tom, že antikristovská říše (=šelma) využije ke svému znamení na lidech mikročipy, pomocí kterých budou přenášeny údaje do "velkých počítačů". Kdo nebude mít toto znamení, nebude moci nakupovat ani prodávat. Pomoci přidělení určité číselné hodnoty písmenám abecedy se dokazuje, že "computer" (počítač) má číselnou hodnotu 666, jako šelma podle Zjevení.

Tento názor má několik vad. Moderní technologie evidence živých bytostí pomocí identifikačních systémů (mikročipy, šekové karty, mikrovysílače atd.) se začíná používat v různých státech a světadílech a nebude to zřejmě výsadou pouze států v koalici antikristovské říše. Prvky hlídacího a evidenčního systému implantovány pod kůži nemohou škodit duši člověka, pomocí nichvládnoucí systém nemůže "rozkazovat" a manipulovat s duší člověka. A v této manipulaci s duší člověka je vlastní nebezpečí pro lidí, jak jsme to částečně mohli vidět v německé říši pod vládou Hitlera.

Znamení šelmy je víc, než použití techniky pro evidenci lidí, protože ti, kdo přijmou znamení šelmy, budou "svědeni" a budou se "klanět obrazu šelmy" (Zj 19,20). Toto znamení nemusí být viditelné. Již u Ezechiele 9,4 čteme o znamenání mužů v Jeruzalémě, kteří vzdychají nad bezbožností, aby pak v soudu byli zachráněni. A podobně ve Zjevení 7,3 je řeč o 144 tisíc lidí s Božím znamením na čelích, na které pak nedopadnou rány. Představují věrný zůstatek Izraele, který projde velkým soužením a bude zachován pro tisícileté království

(viz Zjevení 9,4). Zřejmě ani toto znamení nebude viditelné druhým, vidí ho Bůh a zachová zapečetěných v soudcích.

Proto obava některých věřících lidí kupovat zboží s číselným označením nebo čárovým kódem v domnění, že jde o znamení antikristovské říše, je v současné době zbytečná.

Prvky antikristovské říše jsou na scéně

Komise pro děti OSN požaduje ve svých provoláních "Práva dítěte", aby ve všech zemích, které do OSN patří, byly zákonem vyloučeny fyzické tresty dětí. V roce 1992 v Německu zaznělo na kongresu, že "bití není přípustnou metodou ve výchově dětí".

V mnoha zemích je zákonem zakázáno používat fyzické tresty proti cizím dětem (např. učitel nesmí tělesně trestat žáka). Ale OSN se snaží o to, aby i "rodicovský políček" byl trestně stíhan jako týráni dítěte. Jestliže by pak dítě bylo fyzicky potrestáno, mohlo by to ohlásit na úřadě pro mládež a rodiče by byli za to bráni k odpovědnosti za porušení zákona. Takový zákon již přijalo Švédsko v roce 1979. Výsledek? Je to země s vysokým počtem svobodných zednářů, nudistů a rozšířenou pornografií.

Boží slovo nám dává jiná pravidla výchovy: "Kdo zdržuje metlu svou, nenavidí syna svého" (Přis 13,24). Věřící rodiče, máte doma "metlu" - prut, abyste trestali své děti? Nebo jste již byli také přemluveni zcela neudržitelnými argumenty, jako kdyby biblická výchova dítěti psychicky škodila? OSN se svými liberalními programy výchovy dětí je poškozuje psychicky. Vždyť mezi mládeží nikdy dříve nebylo tolik mladistvých důchodců, psychopatů a pokažených typů, kteří jsou již v mládosti v pravidelném

psychiatrickém léčení a kromě poslouchání rockové hudby a hledání na televizi nejsou schopni žádné opravdové práce. V křesťanských zemích, kde byly děti vychovávány s biblickou přísností, se dříve takový jev v širokém rozsahu nevykytoval.

Jestliže rodiče při veškeré lásce nepoužijí také biblickou přísnost u dítěte (později to již nejde), nemusí se divit, že takto nevychované dítě později bude jednat se svými rodiči v nenávisti a zuřivosti. Kriminální statistiky dokazují, že přičinou většiny zločinů spočívají v příliš benevolentní výchově v časném děství.

Milí věřící rodiče, zústaňte věrní Bohu a Jeho slovu! Jestliže milujete své děti, pak používejte kázeň tak, jako Bůh používá kázeň vůči svým dětem: "Nebo koho miluje Pán, toho trestce a švihá každého, kterého za syna přijímá... Nebo který je syn, jehož by netrestal otec?... Ano, tělesně otce své měli jsme, kteří nás trestali, a měli jsme je ve vážnosti, i zdaliž nemáme mnohem více oddaní být Otci duchů, abychom žili byli?" (Židum 12,7-9)

Připravil Ján Ostrolucký

Aj kresťan je len človek. Kým je na tejto zemi, potrebuje aj spánok, voľné soboty a nedele. Potrebuje si po práci odpočínuť. Ako to je už toto zamyslenie sa v zmysle Božieho slova.

Prvá zmienka o odpočinku, akýchsi prázdninách, je zaznamenaná hneď na prvých stránkach Biblie: "V siedmy deň Boh dokončil svoje dielo, ktoré konal. V siedmy deň si odpočinul od všetkého diela, ktoré vykonal" (1M 2,2). Pán Boh odpočíva po diele tvorenia. Sú tu akési prvé prázdniny, voľno, dovolenka. Nemáme zmienku o tom, ako Pán Boh nadozaj v siedmy deň odpočíval. Napísané je len, že Boh požehnal siedmy deň a posvätil ho (1M 2,3). Odpočinok je tu spojený s požehnaním a s posvätením, s oddelením od iných prác. Požehnanie a posvätenie by malo byť spojené aj s našim odpočíváním. Mali by sme sa oddeliť od bežných prác a maximálne sa oddať prácam pre Boha a blížnych. Potom príde aj Božie požehnanie. Je to celkom iné požehnanie, ako pozerať sa na strop so založenými rukami za hlavou. Dúfam, že tomu aspoň trochu rozumieme.

Neskôr prikazuje Pán Boh svojmu ľudu: "Prvého dňa siedmeho mesiaca budete mať sviatočný odpočinok, pamätný s trúbením a slávnostné zhromaždenie" (3M 23-24). Ani tu nie je náznak dajacej totálnej pasivity. Trúbenie, plesanie, slávenie... To je zaujímavá a pre mnohých aj nie ľahká práca ani dnes. Je to výzva aj pre nás, aby sme neváhalili počas našich prázdnin a voľných dní alebo počas dôchodku urobiť všetko pre oslavu nášho nebeského Otca a Pána Ježiša Krista. V kostoloch, zhromaždeniach, doma, na školských výletoch, táborech mládeže, ale aj na stavbách a na brigádach. Neváhajme najmä "trúbiť" - ohlasovať evanjelium, radostnú zvest o záchrane v obeti Pána Ježiša Krista!

Hurá na prázdniny

Človek je už od útleho detstva taký. Má rád voľno, prázdniny, dovolenku, odpočinok... Neskôr hovoríme o zaslúženom odpočinku. To je však už menej populárne. Ved' je to spojené s jeseňou života, s umieraním a s často neznámym údelom po smrti. Inak to je - či malo by byť s kresťanmi, ktorí prijali Pána Ježiša za svojho osobného Záchrancu či Spasiteľa a Pána. Pre nich by aj prázdniny alebo dovolenky, odpočinok a aj večný odpočinok mali znamenať čosi celkom iné. Lepšie povedané - čas využitý pre dačo iné.

"...Hospodin, váš Boh, pripraví vám odpočinok a dá vám túto krajinu" (Jz 1,13). Je to splnený Boží sľub Izraelovi po návrate z otrockého pobytu. Vidíme v tom akýsi obraz aj pre nás, kresťanov na prahu tretieho tisícročia. Aj dnes Pán Boh vyvádzza mnohých zo zajatia satana a sveta. Dáva im žiť v celkom iných priestoroch viery, lásky a nádeje. Je to úžasný odpočinok po službe hriechu, svetu a satanovi. Je však na nás, aby sme takéto vzácné prázdniny a dovolenky využívali v inej práci, práci pre Božie kráľovstvo. Len to bude zmysluplné odpočívanie: aktivna práca pre Pána a pre záchrannu iných.

Aj v Novom zákone máme zopár zmienok o odpočinku. Azda najviac ich je v liste Židom. Uvedieme si aspoň jedno miesto: "...do odpočinku vchádzame my, veriaci" (Žd 4,3). Áno, iba vierou sa vchádza do nádherného odpočinku v službe Pánovi Ježišovi. Sú to akési stále prázdniny, stále dovolenky pre ducha a dušu v službe Pánu Bohu. Takáto služba osvieží a neunaví ani po celú večnosť.

Každá pieseň sa raz skončí

Každá pieseň sa raz skončí,
každý plameň dohorí.
Každá láska v diali zmizne,
zájde slnko za hory.
Každá bolesť časom stichne,
Pán Boh slzy vysuší.
Každý víchor doburáca,
stesku dážď raz doprší.
Aj náš život naplní sa,
odídeme sýti dni...
Predsa celkom neskončíme -
inde sa nám rozodní.
Nebude to kdesi v šere,
ale v riši večných krás.
S Pánom naším oslavneným
budeme žiť večný čas.

Ján Kučera

Uctívání Molocha

V údoli pod horou Sion a Mórija zvaném Údolí synů Hirnámových bylo kdysi místo zvané Tófet. Zde za kralování Salomouna byla postavena socha Molocha, amónského božstva, které byly přinášeny lidské oběti - děti (2Kr 23,10; Jr 32,35). Jaká ohavnost to byla v očích Hospodinových, o tom čteme v prorockých knihách. Zdá se, že nejrůznější národy měly představu o tom, že oheň použitý jakýmkoliv způsobem je nutný k očištění od hříchů. Na obrázku pohanský kněz bere malé dítě, aby ho obětoval Molochovi. Nechtěj-li rodiče vydat dítě, pak se hlasitě bubnuje, aby se přehlušil křik. Slovo pro bubnování je "tophim" a má souvislost s Tofet, o němž čteme v Jr 7,31.

Jak je to strašné, když si lidé myslí, že takovým rituálem nebo také peněžními dary mohou být jejich hřichy zaplaceny! Jak takové lidské názory vedly k pojmu "očistec" a možnosti dodatečného vykoupení člověka z hřichů. Bůh v současné době odpouští hřichy pouze z milosti pro oběť svého Syna, Pána Ježiše Krista (Ef 2,8-9) Přípr. J. Ostrolucký

Konference mládeže v Podhradí

Jako každoročně i letos proběhla ve dnech 7. - 10.5.1998 konference mládeže.

Ve čtvrtek večer se sjížděli mladí lidé z České republiky (a velmi rádi jsme uvítali také milé hosty ze Slovenska - z Nitry, Bratislav a Prievidze) ke společnému pobytu přes prodloužený víkend. Večer jsme se sešli k úvodnímu modlitebnímu setkání. Ráno po snídani se pak konference rozejela naplno.

Jejím tématem byla CÍRKEV KRISTOVÁ a to ve třech hlavních pohledech:

1. Hlavní principy v Církvi (probíralo se v pátek). V tomto bloku měli přednášku bratři:

Jan Ostrolucký - "Úvod o Církvi" - ve kterém bylo uvedeno naše místo v Církvi, naše služba i potřebné ctnosti v obecenství sboru podle sedmi označení Církve v Novém zákoně.

Tomáš Pala - "Živé Boží slovo" (jeho původ a praktické dopady na život lidí, kteří jím byli ovlivněni) a "Boží bázeň" (o nezbytnosti brát Boží slovo jako směrnici pro svůj život).

Tom Meyer - "O živém Božím slově".

Během konference mládeže proběhlo paralelně v Podhradí setkání "Gedeonů" na severní Moravě. Jejich prezident nás při této příležitosti navštívil a povíděl nám své svědectví o tom, jak se dostal k práci Gedeonů. Stručný výtah jeho svědectví je uveden na konci tohoto článku.

Jenda Vopalecký - "Čistota a tajné hřichy". Kromě hřichů viditelných jsou také hřichy, které ukrýváme, s nimiž si zahráváme a podobně jako Samson si myslíme, že to půjde dál jako dosud. Ale nevynzané hřichy brání našemu duchovnímu životu. Jakoby Pán Bůh řekl: "Jedte si dál - ale beze mne".

Achanův tajný hřich diskvalifikoval celý národ. A i když ho Achan nevynzial - Pán Bůh si ho našel.

Davidův tajný hřich se stal kouli na jeho životě až do konce. Tajný hřich se stává pastí, do které člověk padne, a ze které není uniku. Doběhne člověka vždy, i když to mělo nějakou dobu trvat. Vyšvobození je jediné - v Kristu na základě vyznání a pokání.

Odpuštění je to, po čem lidé touží - "superpotí", který na rozdíl od drog je zdarma a časem nevyprchá.

Jirka Krejčí - "Obecenství". Jako ilustraci nám přečetl článek "Husí instinkt" z knihy "Slepíčí polévka pro duši". Tento článek je rovněž uveden v tomto časopise. Dále nám připomněl oblázky, které použil David pro svůj prak v boji s Goliášem. Byly vybrány z potoka, kde je voda omylela a tak získaly optimální tvar pro tento účel. Život v obecenství z nás - původně balvanů s ostrými hranami a zraňujícími špičkami, které jsou nepoužitelné, tvoří tyto omleté oblázky. Voda je obrazem Božího slova, ale kromě vody je třeba i druhých kamenů, abychom se o sebe otírali. Ono to někdy boli a je to tvrdé, ale právě tímto procesem jsme přetvářeni.

"Poslušnost" - to bylo další téma. V nás je určité genové zatížení ze zásady neposlouchat. Bratr Krejčí nám připomněl skutečnost, že o poslušnost můžeme prosit. Připomněl nám modlitbu "Broučků" od Jana Karafiáta. Pán Bůh dává sílu poslouchat.

Páteční odpoledne bylo volné. Za nádherného slunečného počasí se mohli mladí lidé vydovádět při různých hrách a sportech nebo si udělat vycházku, anebo se věnovat rozhovorům. Kromě

toho proběhl seminář br. Bédi Kostlána o partnerství.

Večer byl opět společný program, který si tvořily jednotlivé mládeže. Zaujaly především scénky mládeže ze Vsetína a z Opavy, které satirickým způsobem ukazovaly na určité zlozvyky mladých lidí i to, jak si je mladí lidé sami uvědomují a chtějí se s nimi vypořádat. Jednotlivých vystoupení mládeže bylo více, např. mládež ze Žamberka přivedla svou práci na psychiatrické léčebně v Žamberku (je to zajímavé - chce-li někdo v Žamberku slyšet evangelium - udělá nejlépe, zajde-li si na psychiatrické oddělení tamější nemocnice). A samozřejmě - hodně se zpívalo.

2. Moje místo a moje služba v Církvi (sobota dopoledne):

V tomto bloku přednášeli bratři:

Václav Dobíáš - "Je nutné být v církvi? Hledání místa v církvi". Ve své přednášce připomněl, že nemáme právo domnívat se, že naše sbory jsou nejlepší a že máme právo ostatní soudit, že v každém společenství věřících vznikají konflikty, že žádné společenství věřících nestřpi věroúčné nejednomyslnosti. Pokud jde o práci ve sboru, připomněl, že v Božím království má každý tolik práce, kolik si ji na sebe vezme. Uvedl některé důležité zásady, jak být prospěšný sboru:

- poslušnost starších bratří (ještě jsi neměl moc času něco dokázat),
- prokázat věrnost a zodpovědnost vůči sboru (to, co jsi slíbil, musíš splnit),
- vzdělávat se biblicky nejlépe ve sboru. Důležité je neustálé vylévání obsahu svého nitra,
- aktivní v práci ve prospěch Božího království,
- naučit se "nestydět se za Pána Ježíše", za to, že "jsi věřící",
- cílem každého sboru musí být vznik týmové práce, aktivita musí sbor spojovat, ne rozdělovat.

Povíděl nám řadu svých osobních zkušeností se zvěstováním evangelia ve svém okolí.

Jenda Vopalecký - "Místo v církvi".

Život ve sboru vyžaduje kromě čistoty také práci. K tomu je třeba hledat správně duše, které se pak budou společně modlit, zajdou si za staršími sboru, budou s nimi své kroky konzultovat. O autoritu máme usilovat, ale ne tím, že budeme kritizovat druhé a shazovat stávající autority, ale poctivostí a věrnosti, tím, že budeme pečovat o ty, kdo potřebují pomoc. Tak se získává autorita.

Pavel David - "Lidské hřívny".

Uvedl celou řadu lidí z Písma, kteří měli svěřenou určitou hřívnu, či talent. Apoštol Pavel byl jazykově nadán, Bezaleel měl řemeslnou zručnost, Abigail dokázala jednat s lidmi v obtížných situacích, Jakob byl houževnatý, Daniel se dokázal ovládat, Šalomoun byl moudrý, Aron a Apollo byli výmluvní. Je řada přirozených lidských schopností, které nám Pán Bůh svěřil a které máme rozvíjet k jeho cti a slávě. To dnes mnohdy chybí.

Lenivý služebník z podobenství o deseti hřívňích svou hřívnu zakopal, přestože věděl, že tímto jeho činem přijde jeho pán o úroky.

Náš talent nás nemá vést k nadutosti, máme si být vědomi toho, že bez Boha nemůžeme udělat nic hodnotného, ale na druhé straně není důvod k tomu, abychom trpěli pocity méněcennosti a nechávali své přirozené schopnosti nevyužity. Ty mají sloužit k práci.

David Patty - "Dary Ducha".

Jde o to, abychom umožňovali průchod Boží moci. Nejde jen o naše schopnosti, ale také předně o to, aby se zvláštním způsobem mohla projevit Boží moc. K tomu je třeba:

- 1) Uvědomit si, že duchovní dary ne-

jsou pouhé lidské schopnosti, i když někdy jsou propojeny. Když studoval kázání Billyho Grahama, zjistil, že je to docela obyčejné kázání, že na nich není nic zvláštního, a přece Pán Bůh skrze ně mocně působil.

2) Každý věřící má nějaký duchovní dar. Kdybychom ho používali, zakoušeli bychom Boží moc.

3) Nemusíme zůstat v nevědomosti o tom, jaký dar máme.

4) Neznamená to ale, že to víme a že si ho uvědomujeme.

5) Některé dary jsou zároveň příkazy pro všechny (kázat evangelium), jiné jsou ke zvláštní službě ostatním.

6) Pro každého platí příkaz využívat dar, který mu Pán dal, ke službě ostatním!

7) Cvičí-li se všichni ve svých darech, potřebuje těla se naplňují (Ef 4,12-13).

8) Ačkoliv každý přijímá aspoň jeden dar, jsme povzbuzováni modlit se za chybějící dary (1K 14,11-13, Ko 2,19).

9) Chybí-li spojení s hlavou, dary nefungují!

Běda Kostlán: "Autority".

Krise autorit je založena na dábelské taktice, snažící se vsugerovat nám, že poslušností ztrácíme svou osobní identitu. Ve skutečnosti právě všichni Boží lidé naopak svou poslušností svou identitu objevili. V životě totiž autority potřebujeme, nedostatek autorit se projevuje vnitřní nejistotou a zmatkem. Většina násilí má v podtextu zmatek, nejistotu a rozpolcenost.

Autorita je však spojena s protipólem, jimž je láska.

Autorita bez lásky znamená diktát a teror, láska bez autority je opicí láska. Tam, kde jsou oba tyto rozměry vyvážené, vzniká důvěra.

Autorita je dvojí

- delegovaná (tak např. Saul, i když později žil nesprávným životem, byl

autoritou delegovanou, určenou samotným Bohem, proto David proti němu nepovstal, i když k tomu měl vícekrát příležitost)

- přirozená (protože všichni znají kvality toho, kdo je autoritou) . K této autoritě patří také tzv. "kouzlo osobnosti" či "charismatické osobnosti".

I mladí lidé jsou autoritami svým mladším kamarádům! Ovlivňují svým postojem jejich názory a postoje. Z toho vyplývá odpovědnost. Zlehčování druhých má negativní dopad! Jsem přikladem čistoty, věrnosti a lásky? To je cesta k pravé autoritě, která se neprojevuje ani nátlakem, ani manipulací, ale spoluprací.

Nebezpečí autorit se jmenuje MÝTUS nebo IDOL. Autorita není idol! Nezbožňujme lidí!

Specifickým problémem autority je tzv. "generační problém", při němž se projevují tři zákonitosti:

1. lidé v první polovině života chtějí pochopit starší a v druhé polovině se snaží pochopit mladší.

2. mladí zapomínají, že budou starí, starí zapomínají, že byli mladí.

3. mladí si myslí, že s nimi to lepší přichází, starí si myslí, že s nimi to lepší odchází.

V odpoledních hodinách se opět sportovalo, kromě toho zde bylo zodpovídání otázek, které byly během přednášek položeny a poté měl bratr Kostlán seminář o "komunikaci" neboli o vztazích mezi lidmi. Přestože bylo velmi hezký, řada mladých lidí se tisnila v učebně, seděli, kde se dalo, třeba i na zemi, a se zájmem poslouchali výklad i praktické zkušenosti bratra Vláďi Pípala v práci s lidmi ve výchovném ústavu.

Večer byl opět společný program, tentokrát zde dominovali zpěváci. Vystupovali zde zpěváci z Valašska, skupina PTH z Prahy, ale i malé děti ze Zlína.

V neděli dopoledne jsme začali spo-lečnou Památkou, při níž se opět hodně zpívalo, biblické texty se střídaly s mod-litbami bratří. Bratr Petr Zeman při ni uvedl text z 2M 19,1-6.

Zdůraznil Boží slova Izraeli o tom, že je Pán Bůh nesl "na orličích křidlech", přestože museli cestu šlapat sami, a to nejen po poušti, ale dokonce i po moř-ském dně. Ale přesto směli zakoušet "orličí křídla", Boží přítomnosti, i na pou-šti, i na mořském dně, i v boji s Amalechitskými, i v události se Skálou, kterou byl Kristus. Připomněl nám i to, že tato cesta byla proto, abychom se po-dobně jako Izraelci stali "královským kněžstvem" (1Pt 2,5-9).

Po Památce Páně následoval po-slední blok, jímž bylo

3. Nebezpečí dnešní doby.

Pavel Boháč - Na všechny věřící lidí působí nebezpečí svodu. Je jich celá řada. Patří zde zejména:

Touha mít peníze, protože za ně si koupíme, co chceme. A to i docela diskrétně, aby to nikdo neviděl. Zapomínáme však, že Pán Bůh vidí! A pozor - za peníze nelze koupit všechno. Např. ani pan prezident Havel si za peníze nemůže koupit zdraví!

Nebezpečí peněz - zaměření na hmotné věci, to vede k nezdravé honičce, kdo si může víc dovolit.

Svoboda hraničící s anarchií. Varo-vání z Ga 5,13: "Nemějte svobodu za přiležitost prosazovat sebe!" Svobodě je třeba se učit. Nébezpečí v 17-18 letech.

Zvířata, vychovaná lidmi, se nedají pustit do volné přírody, protože se nenaučila v přírodě samostatně žít. I my se musíme učit vypořádat se s nástra-hami světa.

Oto Zabystrzan - "Nebezpečí dnešní doby". Nebezpečí minulé doby:

- Zapřít svého Pána. Člověk se jen s bá-zni přiznával k Pánu.

- Propadnutí tehdejší ideologii
- ateismus
- Dvojí život (jiný život v rodině, jiný ve společnosti)

Nebezpečí dnešní doby:

- Bohatství. Vyznání podnikatele: "Když jsem začal podnikat, šel můj duchovní život rapidně dolů."
- Duch kritiky
- Lhostejnost (nemáme čas) pro vykou-pené, ve shromáždění
- Liberalismus - ztrácí se rozdíly dané Písmem. "Jsme přece všichni věřící" - "jsme všichni děti jednoho Otce". Slovo "věřící" se dnes tak stává zprofanované, protože pod tímto pojmem jsme vždy chápali člověka znovuzrozeného, který činil pokání, vyznal a vyznává své hříchy a věrou se chopil dlia Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele.

- Nové trendy - vedoucí k zpochybňování Božího slova a zanášení věci, které Boží slovo nezná.

Jak se chránit před těmito vlivy? Je zlé, jestliže tyto vlivy podceňujeme.

Pavel David - "Novodobí bohové".

Otzáka novodobých bohů není ve vě-zech jako takových, ale ve vztahu k nim. Novodobým bohem se může stát cokoli, co zaujme místo, které patří Pánu Bohu. Zasahují oblast našeho těla, duše i ducha.

Mohou to být tvé děti, ale mohou to být i zcela normální věci, patřící k životu, jako například to, že byli trestáni oby-vatelé Sodomy a Gomory či za dnů Noe: pokrm, nápoj, stavebnictví, obchod, atd.

Peníze nejsou bohem, ale bohem se stávají, jestliže je milujeme. Televize nemusí být bohem, ale jestliže ji věnuje-me většinu svého času, stává se bohem. Náš duch zasahují např. horosko-py a různé amulety, v nichž hledají lidé pomoc v obtížných situacích.

Nakonec provedl velmi citlivě závě-rečné zhodnocení bratr Petr Zeman,

který nám připomněl, že Pán Ježíš otevírá naši mysl, abychom rozuměli Písmu (L 24,45), připomněl i vztahy k ostatním věřícím a také i to, že je velké umění říci v pravý čas ANO nebo NE na pravém místě.

Připomněl nám, že dobrý boj je vždy provázen přiznáním se k víře v Pána Ježíše.

Na okraj:

Na neděli jsme potřebovali k Památce Páně upéci bochánky v místní pekárně. Když jim to bratr Vláďa Pípal vysvětlil, upokli objednané pečivo a předali je s vysvětlením: "Mysleli jsme na vás, a tak jsme na každém bochánku udělali kříž."

Svědec bratra TOMA MEYERA

Vyrůstal v nevěřící rodině. Rodiče ho učili, že Bibli potřebují pouze lidé, kteří si sami nevystačí, a že člověk se má sám přičinit k tomu, aby byl úspěšný. Také se mu to dařilo. Po vystudování univerzity se stal právníkem. Oženil se a narodila se jím dcerka. Měl ji velmi rád a rád si s ní hrával. Po čase měl druhou dceru, to však už měl méně času, protože zaměstnání bylo náročné a často býval dlouho mimo domov. Když se mu narodila třetí dcera, měl času ještě méně.

Jednou byl na služební cestě daleko mimo domov. Bydlel v hotelu. Tu mu volala manželka, že nejstarší dcera, kterou měl velice rád, utekla z domu a že zřejmě se z ní stala narkomanka. Tu se tomuto úspěšnému právníkovi zhroutil svět. V bolesti, kterou prožíval, si všiml Nového zákona, který tu zane-chal Gedeoni. Otevřel a začal číst. Nerozuměl, proto zákonek zavřel a odložil. Něco ho ale nutilo ho znova otevřít a číst. To se opakovalo mnohokrát. Ote-

vřel, četl, a zase zavřel. Četl však dál, až nakonec uvřel v Pána Ježíše. Byl by nejraději tento zákonek z hotelu ukradl. Ale koupil si vlastní Bibli.

Když se vrátil domů, chtěl o tom vyprávět své ženě. Ta však ho odbyla slovy, že teď není čas na podobné věci, že musejí hledat dceru. A nastalo hledání. Asi po třech týdnech ji konečně vypátrali. Žila sama ve společnosti několika mladých mužů ve spustlém bytě. Když tam otec přišel a zazvonil, přišel mu otevřít jeden z těchto kumpánů. Ne-věděl, že je to její otec, a tak ji zavolal, když se po ní ptal. Přišla. Pohled na ni byl hrozný.

Otec ji objal a řekl: "Promiň mi, že jsem ti věnoval tak málo času. Je to moje vina. Ale máme tě rádi, a může se kdykoliv vrátit. Byli bychom rádi, kdy-by ses vrátila." A odešel. Za tři dny se vrátila domů. Brzy nato uvěřila manželka i dcery. I jejich rodiče, než zemřeli, uvěřili v Pána Ježíše.

Tak se Nový zákon, položený v hote-lovém pokoji, stal zdrojem změny v ži-votě celé řady lidí. Bratr Meyer si tuto skutečnost uvědomil, proto se rozhodl stát se sám tim, kdo tyto Zákonky podobným způsobem rozdává do škol, hotelů a podobných institucí. Kéž by podobným způsobem oslovil ještě řadu dalších lidí. Je to důkaz toho, že Bible je opravdu skutečně živé Boží slovo.

Tomas Pařa

Dozrává pšenice, dozrává koukol,
obojí zraje k velkému dni.

Pole se bělí, slyšet krok ženců,
blíží se doba posledních žní.

Dozrává pšenice, dozrává koukol,
čeká už sýpka i ohně plam...
Ty také zraješ. Kam budeš sklizen?
Na to si každý odpověz sám!

Z. Garajová

11. POTOPA SVETA (Genesis 7-8)

Posledné dni starého sveta

Poslušný vo vieri Božiemu príkazu po 120 rokov staval Noach so svojimi synmi koráb a ich veľké dielo bolo napokon dokončené. Bolo to v roku, keď zomrel Noachov starý otec Matuzalem - najstarší muž v histórii ľudstva. Dožil sa 969 rokov vďaka Božiemu zhovievaniu voči hriešnemu predpotopnému ľudstvu. V tomto roku Boh znova prehovoril k Noachovi.

Potom riekoval Hospodin Noachovi: Vojdi do korábu ty aj celý tvoj dom, lebo teba som videl spravodlivého pred sebou v tomto pokolení. Zo všetkých hoviaid čistých si vezmeš po sedmoro, (vždy) samca a jeho samicu a z hoviaid, ktoré nie sú čisté (po) dvoje, samca a jeho samicu, tiež i z nebeského vtáctva po sedmoro, samca a samicu, aby bolo živé zachované semeno na tvári zeme. Lebo ešte sedem dní a dám pršať na zem štyridsať dní a štyridsať nocí a zahľadím z tváre zeme každú bytosť, ktorú som učinil. Vtedy učinil Noach všetko tak, ako mu to prikázal Hospodin (7,1-5).

Hospodin povedal Noachovi podľa originálu doslovne: "Pod (nie "chod!") do korábu...", lebo ho v ňom čakal On sám. "Ty, aj celý tvoj dom" - to je Boží zámer záchraný v dobe starej i novej zmluvy (Sk 16,31.34). Ovšem "celý dom" musí zdieľať vieri svojej hlavy.

Boží príkaz vziať do korábu páry živočíchov pre zachovanie života na zemi bol zdôvodnený v prípade celosvetovej potopy. Ak by išlo iba o miestnu záplavu, bol by nezmyselný. Boh zrejme zjavil Noachovi, ktoré živočíchy sú v jeho očiach čisté a ktoré nie. Podľa Božieho

zámeru čisté živočíchy sa mali rýchlejšie rozmnosiť - preto z každého ich druhu vzal Noach do korábu po tri páry a siedmeho jedinca naviac na obeť Bohu. Posledných 7 dní pred počiatkom potopy využil Noach práve na umiestnenie živočíchov a potravy pre ne v korábe.

Celosvetový dážď trvajúci 40 dní, ktorého príchod Pán Boh predpovedal je nepredstaviteľný za našich atmosférických podmienok. V našej dobe chýba pre taký dážď vodný zdroj. Pred potopou však takto zdroj bol - v hrubom obale vodných pár okolo zemegule. Tieto "vody nad oblohou" mali nejak skondenzovať a padnúť na zem.

Slová, preložené "každú bytosť" (hebr. *kol jēum*), znamenajú doslovne "každú existenciu" alebo "všetko čo rastie". Zahrňovali preto nielen živočíchy, ale i rastliny. Celá zem mala byť kúpeľom potopy očistená od každého porušenia.

Tak ako Gn 6,22 a Gn 7,5 potvrzuje, že "Noach učinil všetko tak, ako mu prikázal Hospodin". To dokazuje jeho vieri, v ktorej dôsledne poslúchal Božie príkazy.

A Noach mal šesťsto rokov, keď prišla potopa, voda na Zem. A tak vošiel Noach i jeho synovia i jeho žena i ženy jeho synov s ním do korábu pred vodami potopy. Z čistých hoviaid i z hoviaid, ktoré nie sú čisté, i z vtáctva i zo všetkého, čo sa plazí na zemi po dvoje vošli k Noachovi do korábu, samec a samica tak, ako Boh prikázal Noachovi. Potom sa stalo po siedmych dňoch, že prišli vody potopy na Zem (7,6-10).

Boli to asi Noachovi synovia, čo znamenali jeho vek na tomto veľkom predele ľudských dejín medzi starým, predpotopným a novým, popotopným

svetom. Ich vyprávanie zdôrazňuje doslovne naplnenie Božieho príkazu o záchrane živočíšnych druhov v korábe. Ale zdôrazňuje i presné časové naplnenie Božej predpovede o prichode potopy.

V roku 600 života Noachovho, 2. mesiaca, 17. dňa toho mesiaca, toho dňa sa roztrhli všetky žriedla veľkej pripasti a otvorili sa prieduchy nebies. A bol príval na Zemi 40 dní a 40 noci (7, 11-12).

Prečo je v Gn 7,11 s takou presnosťou zaznamenaný nielen rok Noachovho života, ale i mesiac a deň, v ktorý prišla na svet potopa? Biblické i logické dôvery vedú k odpovedi, že Pán Boh tým údajmi chcel presne vymedziť tento predel v dejinách Zeme i ľudstva. Ale od akého počiatku? Z časových údajov rodokmeňov v Gn 5 vyplýva odpoveď, že od stvorenia človeka. Keď je tam uvedený rodokmeň úplný, čo potvrzuje Nový zákon v Ju 14, potopa prišla na svet v roku 1656 od stvorenia Adama. O mesiaci a dni jej prichodu budeme uvažovať pri Gn 8,4.

Ná zaklade obsahu veršov 11 a 12 sa teraz chceme zamyslieť nad hydrologickými a geologickými príčinami celosvetovej potopy. V predošlých častiach seriálu sme už uvažovali o tom, že obe vody (hydrologický cyklus) bol na predpotopnej Zemi úplne iný ako je súčasný (Gn 1,6-8; 2,5.10.14). Nebol nadzemný, ale naopak podzemný. Vody v prameňoch tokov a pomerne plytkých moriah boli spojené s navzájom prepojenými veľkými podzemnými nádržami vody v hlbkach zemskej kôry, ktoré boli zásobárené podzemno-pozemného obehu vody. Zdrojom pohybu vody v tomto jej obehu bola tepelná energia, uvoľňovaná z hlbinných procesov v žeravom zemskej jadre. Od týchto "vôd pod oblohou" Pán Boh oddelil "vody nad oblohou", ktoré tvorili hrubý obal vodných

pár okolo našej zemegule. V deň potopy prišla hrozná chvíľa, v ktorej sa tieto od seba oddelené vody spojili a vytvorili úžasnú celosvetovú katastrofu. Skúsme si predstaviť ako mohla prebiehať?

impulz k nej dal zrejme sám Boh v Ním presne určenom čase. Podľa správy vo v.11 "roztrhli sa všetky žriedla veľkej pripasti". Náhle ohromné zvýšenie teploty a následné neúnosné zväčšenie tlaku v hlbkach Zeme roztrhlo postupne na veľmi mnohých miestach na celom jej povrchu zemskú kôru. Cez vzniknuté trhliny valili sa obrovské prúdy vody zo spomenutých podzemných nádrží na povrch zeme. Cestou cez zemskú kôru brali a vynášali na povrch Zeme celé hory hornín. Horniny rozmočené tlakovou vodou menili sa na bahno, ktoré sa roztekalo po zemskom povrchu. Pravdepodobne v záverečnej fáze potopy cez trhliny, vytvorené v hlbkach zeme valili sa pod obrovským tlakom k zemskému povrchu i prúdy roztopených hornín, ktoré vulkanickou činnosťou miestne vytláčali do veľkých výšok dovtedy pomere nízke pohoria.

Po impulze k uvedenému strašnému procesu v hlbkach Zeme (alebo zároveň s ním) dal Pán Boh podnet k súčasnému nečakanému procesu v ovzduší nad Zemou. Tu naopak spôsobil veľké ochladenie v celom spomenutom obale vodných pár okolo zemegule. Skondenzované pary uvedeného obalu padali v podobe veľkého lejaku na celý povrch Zeme. A táto nepredstaviteľná pohroma trvala 40 dní a noci. Prívaly vôd z dna a zhora, pohybujúce sa masy hornín a prúdy tečúceho bahna pochovali pod sebou všetko živé: ľudí, živočíchy aj rastliny.

Práve toho dňa vošiel Noach, Sem, Cham a Jafet, synovia Noachovi, i žena Noachova a tri ženy jeho synov s nimi do korábu, oni i každé zvierat podľa svojho

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

druhu, i každé hovádo podľa svojho druhu, i každý plaz, ktorý sa plazi na zemi podľa svojho druhu i každý vták podľa svojho druhu, všetko (čo je) vták, všetko okridlené. A vošli k Noachovi do korábu dve a dve z každého tela, v ktorom je duch života. A tie, ktoré vošli, vošli samec a samica z každého tela tak, ako prikázał Boh. A Hospodin zavrel za ním (7,13-16).

Inšpirovaný pisateľ tu znova zdôrazňuje, že Noach a jeho rodina dôsledne vyplnili Boží prikaz, presne v Bohom určenom čase.

Posledná veta vo v.16 svedčí o úplnej bezpečnosti ľudí aj živočíchov v korábe. Keď Hospodin zavrel za nimi dvere korábu, nikto a nič ich nemohlo otvoriť - ani úmyselne ani nevdojak - a tak spôsobiť skazu korábu aj tých, čo boli v ňom. Boli úplne bezpeční pred Božím súdom, ktorý sa odohrával vonku. Tak je pred ním úplne bezpečný i veriaci v Krista, keď sa vierou skryl v Ňom.

Svet zatopený vodou

Historická skutočnosť celosvetovej potopy je jednou zo základných práv biblického kresťanstva. V nej sa jasne odzrkadluje protirečenie medzi kresťanmi a nekresťanmi. Táto skutočnosť úplne vylučuje evolučné učenie o vzniku a vývoji Zeme i života, tvorstva i ľudstva a ukazuje ho ako falosoň a scestné. Medzi učením Biblie a evolučnou teóriou nemôže byť nijaký kompromis - oboje sa navzájom vylučujú.

V ďalšom výklade sú uvedené dôvody, prečo biblická potopa bola celosvetová i dôkazy, že naozaj bola takou a nie iba nejakou oblastnou záplavou.

A keď bola potopa štyridsať dní na zemi, vtedy sa rozmnôzili vody a zodvihli koráb a vzniesol sa hore od zeme. A vody mocneli a veľmi sa rozmnôzili na

zem a koráb sa niesol na vodách. A vody náramne zmohutneli na zemi a pokryli všetky aj tie najvyššie vrchy, ktoré (boli) pod nebom. Pätnásť lakoťov vozvýš zmohutneli vody a pokryli vrchy (7,17-20).

Z uvedených veršov i z celého opisu potopy v Gn 6-9 vyplývajú nasledujúce skutočnosti:

1. Celé vyprávanie plasticky predstavuje celosvetovú potopu.
2. V opise sú viac než 30 ráz použité výrazy pre řu.
3. Spojenie ohromného prívalu vód zdola i zhora po 40 dní by bolo za podmienok podobných súčasným немôžné.
4. Hebrejské slovo "mabbul" sa používa jedine pre túto potopu.
5. Pre "oblastnú povodeň" by bola taká obrovská loď nielen zbytočná, ale i nepoužiteľná.
6. Vyjadrenie "vody náramne zmohutneli" (doslovne "boli ohromujúco mocné") by bol nezodpovedajúci pre miestu či oblastnú povodeň.
7. Pred takoto povodňou by bol záchrannou útek z ohrozenej oblasti a mnohoročná stavba veľkej lode by bola zbytočná.
8. Keď vody pokryli všetky, aj tie najvyššie vrchy (pred veľkým vrásnením v závere povodne) nemohli byť obmedzené na nejakú oblasť.
9. Rovnakú predstavu vzbudzuje vyjadrenie "vody náramne zmohutneli na zemi" (alebo "nad zemou").
10. Vody pokryli "všetky" vrchy, ktoré boli pod celým nebom (doslovne "všetkými" nebesami), nemohli byť teda plošne obmedzené - dvojité použitie slova "všetky" to vylučuje.
11. Vody boli najmenej 7,5 m nad vrcholmi predpotopných najvyšších vrchov, takže koráb aj pri veľkom ponore okolo 6 m mohol nad nimi bezpečne

plávať (vrchy však boli pravdepodobne oveľa nižšie ako v súčasnej dobe).

A (tak) zomrelo každé telo, ktoré sa hýbe na zemi: z vtáctva, z hoviad, z (polných) zvierat, zo všetkého hmyzu, ktorý s hemží na zemi, aj každý človek. Všetko, čo malo dych ducha života vo svojich nozdrách zo všetkého, čo žilo na suchu, zomrelo. A tak (Boh) vyhľadil každú bytosť, ktorá bola na tvári zeme, od človeka až po hovádo, až po plaza a po nebeského vtáka, (všetko) bolo vyhľadené zo zeme a zostal iba Noach a to, čo bolo s ním v korábe. A vody mocneli na zemi stopäťdesiat dní (7,21-24).

12. "A zomrelo každé telo... i každý človek". Pri oblastnej povodni úplná väčšina živých tvorov mohla utiecť, podobne i ľudia.

13. "A tak (Boh) vyhľadil každú živú podstatu..." (doslovny význam hebr. "je-kum"). Nielen ľudia a živočíchy, ale i všetko rastlinstvo bolo zničené.

14. Iba Noach a jeho rodina i živočíchy, čo boli v korábe, prežili potopu. Všetci v súčasnej dobe žijúci ľudia i živočíchy pochádzajú z nich.

15. Žiadna oblastná povodeň netrvá 150 dní.

Ďalšie dôvody sú z ďalších kapitol Genesis a z iných miest Biblie.

16. Až 2,5 mesiaca po pristátí korábu na Ararate sa ukázali vrcholy ďalších nižších vrchov (8,5).

17. Ani po 4 mesiacoch od pristátia korábu Noachom vypustená holubica nenašla suchú zem (8,5).

18. Až po roku od začiatku potopy mohol Noach vyjsť z korábu (7,11; 8,13).

19. Pán Boh zasľúbil, že už nikdy nepošle na zem takú potopu (8,21; 9, 11-15).

20. Nový zákon používa pre potopu opísanú v Genesis výlučne výraz "kata-

klyzmos" namiesto obvyklého gréckeho slova pre miestnu či oblastnú záplavu.

21. Po potope vznikli nové podmienky pre život na zemi (8,22; 9,13-14; 9,2).

22. Hned po potope začalo postupné skracovanie dĺžky ľudského veku (Gn 5/ Gn 11).

23. Pozdejší pisatelia biblických kníh brali celosvetovú potopu ako historickú udalosť (Job 12,15; 22,16; Ž 29,10; 104, 6-9; Iz 54,9; 1Pt 3,20; 2Pt 2,5; 3,5-6; Žd 11,7).

24. Pán Ježiš uznaval historicosť a celosvetový rozsah potopy (Mt 24,37-39; L 17,26-27).

pripr. Ján Hudec

Husí instinkt

Až na podzim opäť uvidíte husy, miřící ve formaci tvaru písmene "V" přezimovat na jih, možná se zamyslite, co asi o tom objevila věda, a proč letí právě tudy. Při každém mávnutí křídly jedna husa nadzdvihuje druhou, letící těsně za ní. Letem ve formaci "V" celé hejno získává alespoň o 71 procent větší letecký záběr, než kdyby každý pták letěl sám.

Lidé, kteří mají stejný základní směr a cítí pro společenství, se mohou dostat tam, kam potřebují, rychleji a snadněji, protože je po cestě posunují ostatní.

Když husa vypadne z formace, najednou pocítí odpór vzduchu a cítí, jak je těžké zvládnout to sama - a rychle se vrátí do formace, aby využila nosnou sílu svých druhů.

Pokud máme tolik rozumu jako husa, zůstaneme ve formaci s lidmi, kteří míří stejným směrem jako my.

Když se husa letící na čele unaví, vystřídá se s jinou vzadu a ta zase letí místo ní na špici.

Je rozumné se střídat v náročných ú-

kolech, ať už jde o lidi, nebo husy, letící na jih.

Husy letící vzadu hlasitě podporují husy vpředu, aby dokázaly udržet rychlosť.

Jaké poselství dáváme my, když troubíme na lidi před námi?

Nakonec - a to je důležité - když husa onemocná nebo je postřelená a vypadne z formace, dvě jiné husy také vystoupí z útvaru, aby ji na zemi pomohly a ochránily ji. Zůstanou s ní, dokud zraněná není schopna znova letět nebo dokud nezemře; teprve potom vyrazi samy po svém, nebo s jinou formaci, aby dohnaly svou skupinu.

Pokud máme husí instinkt, také se budeme držet takto pospolu.

Autor neznámý, *Slepíčí polévka pro nemocnou duši, 2 porce.*

Bezhraničná Božia láska

Obyčajne v máji, viac ako inokedy, prežívame rozlety citov, čomu hovoríme láska. V každom pripade je top krásne. Ľudská láska však býva často obmedzená a pominuteľná. Veď kolko je na tomto poli sklamani a napokon aj tragických koncov kedysi pekných piesní lásky. Človek je už taký: Dnes miluje a prisahá vernosť až po hrob a zajtra nenávídí.

Celkom inak je to s Božou lásou. Tá naozaj nepozná žiadne hranice a nikdy sa nekončí. Je prosto večná, ako je večný Pán Boh a Pán Ježiš Kristus. Azda najvýstižnejšie Božiu lásku opísal sám Boží Syn, keď povedal: - Lebo tak Boh miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik nezahynul, ale aby večný život mal každý, kto verí v neho (J 3,16). A aj Boží Syn, Pán Ježiš Kristus tak veľmi ľubil človeka, že

dobrovoľne zaňho položil svoj svätý a čistý život na golgotskom križi, len aby nemusel večne zahynúť. Či môže byť väčšej lásky ako je táto? Stačí, ak preňu otvoríme dokorán svoje srdcia, v úprimnom pokání vyznáme svoje hriechy priamo Pánu Bohu a táto láska nás celkom zajme a bude nás hriať až do poslednej z chvíľ na tejto zemi a potom po celú nekonečnú večnosť v nebeských príbytkoch.

Aj medzi ľudmi je samozrejme veľa príkladov krásnej lásky a azda aj vernosti až do smrti. Nádherná je láska matky alebo otcova ku svojej dcére, synovi. Nedávno som čítal príbeh strateného syna, ktorého zachránila rodičovská láska:

Nazvime toho chlapca Roman. Bol to jediný syn svojich rodičov. Obaja boli hlboko veriaci ľudia. Svojho syna mali nekonečne radi. Syn sa im však čoskoro začal akoby vymýnať z rúk. Našiel si zlú spoločnosť, oddával sa čoraz viac alkoholu, drogám a predčasnému zakázanému ovociu v oblasti telesnej lásky, utekal zo školy a napokon i z domu. Nikto ho nevedel nájsť. Matka sa trápila až natočko, že predčasne odišla z tohto sveta. Otec mu každú chvíľu písal na adresy o ktorých predpokladal, že by asi tam niekde syn mohol byť, no zakaždým sa list vrátil s poznámkou - adresát neznámy. Až jedného dňa sa malý balíček, v ktorom bol kľúč od vchodových dverí domu, kde bývali, nevrátil. Syn mal vtedy niečo vyše dvadsať rokov. Jednej noci sa po schodoch k domu uberal ku vchodovým dverám zúbožený mladý muž. Sám si otvoril a nečujne vošiel do svojej izby. Celých päť rokov sa v nej nič nezmenilo: Odostlaná posteľ a na stoličke pyžamo... Ráno prišiel otec, ako roky predtým. Ich zvítanie bolo nádherné. - Otec - vzlykal syn - odpusť mi... - Ja ti odpúšťam - hovorí šťastný otec. - Ale

poprosil si aj Pána Boha o odpustenie? - pýta sa. - Áno, to som urobil - odpovedá syn. - Tak potom je všetko v najlepšom poriadku...

Azda sa nemusíme rozpísovať o láske Petra a Lucie alebo Rómea a Júlie. Tých lások sa a ešte aj bude veľa. Na druhej strane sa takmer každé druhé či tretie manželstvo rozpadá, ľudia sa trápi pre lásku, berú si životy...

Do tohto všetkého, do krásnych májových dní prenikajú lúče tej Božej, bezhraničnej lásky. Nech by si bol akýkoľvek hriechník, Božia láska pozýva aj teba do svojho náručia. Neváhaj, dokonca aj dvore sú otvorené, vojdí do domu Božej lásky a bude šťastný už dnes, zajtra, pozajtra...

Ján Kučera

VYKUPUJÍCE ČAS

"Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočítali ako nemoudrí, ale ako moudrí, nepromarniete tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebudete nerozumní, ale hľedte pochopit, co je vôle Páně." (Efezským 5,15-17)

Jako každý rok jsme byli a Velikonoční celá rodina na Konferenci Kresťanských sborů v Ostravě. Letos jsme se zamýšleli nad tím, jak vykupovat čas:

- před bližícím se příchodem Pána Ježíše
- v rodině
- ve sboru
- v osobním životě
- biblické verše: Ef 5,16; Žd 4,16; Ko 4,5; 2K 6,1-3; Př 6,10; Žd 6,12; 1K 9,24; Fp 3,14

Kupodivu jsem si dělal zápisky, a tak jsem se rozhodl, že se s vám podělím o postřehy, které jsem získal. Věřím, že

to bude k užitku a že si to Pán použije pro vaše povzbuzení, potěšení. A teď už k věci:

Z pohľudu věčnosti je čas rozdelen na Boží čas a na náš čas. My jsme čas dostali ako dar od Boha. Bůh nám (lidstvu) i každému z nás vyměřil čas, i cíl - abychom hledali Boha.

Když se naplní čas, Bůh poslal Ježiše Krista na zem. Satan chce lidi zaměstnat, zaměstnat jejich mysl... Ale my máme zvěstovat lidem Krista, evangelium. Spasení duše je ta první hodnota, jediné bohatství, které jsme v Kristu získali. A tak si to nenechme pro sebe.

Význam doby: - jde o jednotlivce (aby se každý sám zastavil a příjal Pána Ježiše do svého srdce)

- blízkost příchodu Pána Ježiše Krista, zkázy světa - máme být posly evangelia

Mnohdy vzpomínáme na to, co jsme neudělali. Jsme někomu dlužní odpustit, poděkovat, říct evangelium...?

Jak máme zvěstovat, sloužit, pracovat ...? - v lásce (1K 13).

Jak vykupovat čas z pohľedu člověka: dítě - potřebuje vidět život kresťanské rodiny

- nechat je modlit se
- vyprávět jim o Pánu Ježiši Kristu
- večerní chvílinky, zpívání
- chodit do shromáždění

mládí = čas učení

- učit se z paměti verše z Bible
- zapojovat se do sborového života
- vydávat svědecství o svém spasení
- číst Bibli, modlit se, zpívat
- rozvíjet své schopnosti, nadání; sloužit tím i Pánu

střední věk - největší problémy s časem (rodina, děti, zaměstnání, ...)

- poznání, že všechno za svůj život nestihne
- přehodnocovat svůj život
- muž - vůdce rodiny

- vést rodinu ve ztíšených, duchovním chodu rodiny
- posloužit ve shromáždění
"děti musí vědět, že tatínek je někdo, s kým se ve shromáždění počítá"
stáří - zdravotní problémy, více času
- pomáhat druhým (dětem ...)
- sdílení zkušenosti
- modlitby - za děti, sbor, ...
- měli bychom navštěvovat osamělé starší lidi !

Umíme podložit (z Bible), vysvětlit to, čemu věříme?

Pán přichází. Nemáme spěchat, ale žít "kvalitní" život = chodit v moudrosti.

Život v moudrosti:

Bázeň před Hospodinem je počátek moudrosti. Přijali jsme, že Ježíš Kristus je **PÁN**. Věříme, že má moc v mém životě. Z toho plyne moudrost (Pán ví, jak žít moudře).

V **Bibli** je nám zjevena Boží moudrost. To, co jsme pochopili z Božího Slova, čiřme v praktickém životě! Muž moudrý staví dům svůj na skále - slyší a ční. Musíme sebe překousnout, zapřít se.

Zákon setby a žně - jak to vypadá v našem životě? Moudrost je v tom, že zaséváme dobrou setbu, do níž patří naše slova, myšlenky, činy.

Myšlenky určují naši osobnost, mají vliv na náš život. Projevují se navenek, i když o tom nemluvíme. Jak myslíme, o čem přemýšlíme? Nejsme někdy moc kritičtí? Přemýšlejme o tom, co je dobré (Fil. 4,8).

Ze **srdce** vyplývá náš život. Působíme navenek tím, co je v našem srdci.

Naše svědectví má být o Pánu Ježíši Kristu (ne o nás)! Co v našem životě udělal, jak změnil náš život ...

Prosme Boha o moudrost.

Někdy chceme dělat moc věcí, jsme horliví. Ale horlivost neznamená dobré využití času. Satan chce, abychom pod-

lehli době, a udělali co nejméně pro Boží dílo. Proto potřebujeme ztíšení, zastavení se u Božího Slova. Nepřehlédneme to, co po nás chce Bůh. Známe (uvědomujeme si) smysl našeho konání?

- Jsme ochotni nechat Boha měnit náš život?
- DNES je třeba využít čas - Boží slovo, modlitba, obecenství. To vyžaduje, abychom se zastavili, ztíšili před Bohem. Boží slovo zasáhne do našeho života, duše, srdce.
- Umíme toužit po Bohu (ne po autě...)?
- Čas na Boha, modlitbu, čtení Bible, hru, přátelství, smích, snění, milování bližních, učení ...
- Bůh vložil do lidí touhu po věčnosti, ale lidé hledají jiné cesty.
- Křesťan NEmůže ztratit spasení !

Co křesťan může ztratit:

- * **radost ze spasení** - hřich, nemorální život, tolerování nepravosti ...
- * **důvěru v zaslíbení**
- * **věrohodnost svého svědectví** - popustíme uzdu života (Samson)
- * **celý svůj život** (pozemský) - marnotratný syn.
- Máme jen jeden život.
- Jsme Bohu vděční za spasení?
- Žijme život pevně založený na KRISTU !
- Chceme jít do nebe s prázdnýma rukama?

Musíme "opustit" tento svět. Televize, časopisy, rádia, počítače... to všechno chce odpoutat naši pozornost od Boha. Boží Slovo je v naprostém protikladu k témuž věcem. Boží Slovo nás přibližuje k Bohu.

Jaký žijeme život? Ježíš vykoupil **každou minutu** našeho života. Dáváme si pozor na práci, živobytí..., ale co je naše zaměstnání? Nejsme doktor, inženýr..., ale **jsem křesťan** ! Moje za-

městnání je jenom prostředek, jak sloužit Bohu.

V Bibli máme již konečné zjevení. Nepotřebujeme proto proroky, znamení... Bible nám ukazuje kdo jsem, kým jsem se stal v Kristu, kdo je Bůh, Ježíš, Boží plán, vůli...

Musíme se cele vydat, obětovat svůj život, aby si nás Bůh používal. Dnes je mnoho teologických škol, vybavení, techniky..., ale to není důležité. Musíme být ybaven Bohem, abych mohl vykonat to, co chce po mně Bůh !

Nesmíme být tak aktivní, že zanedbáváme vztah k Pánu Ježíši !

Pro tento svět jsme zavřeni, protože Kristus je zavřen.

Bůh, který je mimo čas, se vtěsnal, vstoupil do času za určitým cílem. Když přišla plnost času, Bůh poslal svého Syna, který přichází na tento svět v těle. Hřich musel být odsouzený právě v těle. Tím, že na Ježíše byly odsouzeny hřichy světa, byly splněny všechny požadavky zákona - odplate za hřich je smrt.

Ježíš nás přišel vykoupit ze zločenství (**každý**, kdo nezachovává zákon). Zemřel za všechny hřichy světa. Vzal na sebe všechno to zločenství a zemřel, aby nás vykoupil; vstal z mrtvých, aby nás ospravednil. Tento čin je neasmírně velkým důkazem jeho nekončené lásky k člověku. Ježíš se nám však nevnučuje, ale dává nám svobodu volby. Záleží na nás, jestli ho přijmeme vítou.

V Kristu jsme získali nové synovství - jsme **Božími dětmi**.

Často vytváříme problémy tam, kde nejsou, avšak znakem moudrosti je **střízlivost**.

Pokud si neviete rady, jak to všechno stihnout, zkuste si napsat všechny ty věci na papír. Přemýšlejte nad tím, co má prioritu a naopak, co není důležité.

Média, televize, časopisy...jsou jen **"žrouti"** času.

Nejvyšší prioritu má budování vztahu mezi mnou a Bohem, Ježíšem Kristem; ztíšení, modlitba, čtení Božího Slova...

Je čas hledat Hospodina, budovat Boží dům (prokazovat lásku bližním, vydávat svědectví, evangelium)

Je čas někoho navštívit, potěšit, povzbudit.

Jsi připraven na SMRT?

Je potřeba lidem naslouchat, mluvit s nimi - ukazovat jim lásku. Nesmíme lidi evangeliem odradit. (Nemáme oslnovat, ale svítit !)

Dnes je krize rodin, manželství. Muži, věnujme každý den čas své ženě. Hořovíme s dětmi.

Vnímejme potřeby druhých ! Lidé mají žízeň, ale my jim dáváme chleba.

Výchova dětí - dítě chce s rodiči komunikovat

- máme velmi krátký čas, abychom mohli dětem něco dát

- zajímout děti Božím Slovem

- hry, tvořivost, komunikace (neodkládejme děti k televizi)

- "vytrhávejme plevel", ale musíme také "zálívat a hnojit"

- hovořme o Božích věcech

- dítě musí cítit LÁSKU

- pochvaluje je, povzbuzujme

- naslouchejme dětem, věnujme jim pozornost

- děti musí poznat, že to, co čteme, říkáme, myslíme vážně a že tak žijeme

- modlme se za požehnání dětí

- choďme s nimi do shromáždění

- budujme rodinu

- nevzdávejme se úkolu, který nám Bůh svěřil - výchova dětí

Nejsme někdy závislí na zájtcích?

Existují tři soudy pro křesťany:

- na Golgotě

- život Božích dětí (synů, dcer) zde na zemi

- soudná stolice Kristova

Nedostatek lásky je nemoc našej doby. Mení se priority, pôsto svet kříč po láske. Nejdôležitejší je láska (1K 13). Láska se týká vzťahu k druhému. Je čas prejevovať lásku. Ježiš Kristus bol na zemi 33 rokov, aby nám ukázal tu nefalšovanou lásku. Ježiš zlomil lidi právě lásou.

□ Ukažme si na tri typy lidí:

- * **nešťastný podnikateľ** (Zacheus) - miluje peníze. Miluje je, i když ho okrádají. Schází mu láska - tu mu dává Bůh;
- * **nešťastná rozvedená žena** (žena ze Samari) - zlomená láskou. Potrebuje lásku, Ježiš ji tu lásku prokazuje. I k takovým lidem nás Bůh posílá;
- * **nemocný, nešťastný muž** (nemocný u rybníka Bethesda) - Již 38 let nemocný. "Nemám človeka" - schází mu láska. Ježiš ho uzdravuje.

Těchto lidí a podobných bude stále přibývat. Pociťují osamělost, i když jsou mezi zástupy. Za těmito lidmi nás možná poše Bůh. Potrebujeme lásku, moudrost, Boží vedení, čas.

- Najde v nás Ježiš Kristus kvalitu (= lásku)? Nezáleží na kvantitě, ale na kvalitě.
- Pozor na horlivost. Ježiš měl největší horlivost (Hospodinovu). Naše horlivost stravuje druhé, ale my máme stravovat sebe pro Ježiše Krista.

□ Netrapme se, Ježiš nás miluje. "Ne-mutíz se srdce vaše, v Bohu věříte, věříte i ve mně."

□ Mějte víru Boží, mějte bázeň Boží, vydejme se Bohu. **Bůh nezklame!**

□ Mějte lásku Boží. Radujte se v Pánu vždycky!

Závěrem bych chtěl poděkovat za vaši pozornost. Věřím, že vám to bude povzbuzením do života stejně tak, jako mně.

Tibor Csukás ml.

Láska k nejbližším lidem

Třetí slovo kříže: "Ženo, hle, syn tvůj! Hle, matka tvá!", pronesené k matce Marii a k učedníku Janovi, zdůrazňuje jako zákon pro všechny věky a lidi, že láska kříže je láska k nejbližším lidem. Ve chvíli smrtelného a rozhodujícího zápasu, kdy Kristus myslí na možnost spásy i pro své nepřátele a ujmá se kajícího hříšníka, nezapomíná ani na své nejbližší. Nezanechává svou matku na světě bez životní opory, nýbrž svěřuje ji péči a ochraně svého nejmilejšího učedníka Jana.

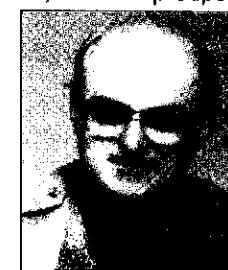
Mnoho se uvažovalo v církvi o lásce matky k synovi, byla o tom proslovena nesčetná kázání, psaly se hymny ("Stabat mater") i zbožné úvahy o tomto vznešeném předmětu. Daleko méně se však uvažuje o této lásce Syna k matce. A přece je tak nesmírně potřebné, abychom pochopili pravý smysl této Kristových slov. Je v nich vyslovena důležitá zásada účinnosti. Láska musí být účinná a ta účinnost se musí projevit nejprve v kruhu nejužším - v rodině. Teprve odтud se šíří do kruhů dalších: k církvi, k národu, k lidstvu.

Žel, že často křesťanská láska selhává právě v této věci! Horujeme o lásce k lidstvu a jsme slepi k tomu, co potřebují naši nejbližší. Neseme požehnané slovo církvi jako úspěšní kazatelé a členové naší vlastní rodiny se potácejí ve vnitřních úzkostech a zmatcích a musejí si své životní otázky řešit sami. Vychováváme cizí děti v lásce ke Kristu a naše vlastní děti jsou zanedbány, pojněvadž jim neumíme posloužit...

Výřatek z připravované publikace Josefa Kurze: KRISTUS - život náš

Zprávy ze sboru

Po dlhej a ťažkej chorobe dňa 6. februára 1998 si odvolal Pán života do pripraveného príbytku nášho drahého brata **VILIAMA CEBU** vo veku 62 rokov. "Keď sme sa v roku 1995 dozvedeli manželovu diagnózu," spomina manželka, "lekári predpokladali len niekoľko mesiacov života.

mesiacov života. Pán pridal i viac rokov. Od septembra 1997, po ťažkej práci, sa stav zhoršoval. V decembri už bol po väčšinu dňa pripútaný na lôžko. Počas choroby bol veľmi trpečlivý, nikdy nereptal, ba Pánovi za chorobu ďakoval. Veľa času sme trávili čítaním Božieho slova a na modlitbách. Sám si tiež rád číta Biblia i duchovnú literatúru."

Na pohrebnom zhromaždení dňa 10. 2.1998 v Smoleniciach bol Pán oslávený službami bratov L. Vyhánka a R. Číža.

Tak, eko zneli slová piesne: "Zideme sa za tou riekou", srdcia volali - doviednia, náš brat, ocko, u Pána Ježiša.

Manželka ďakuje všetkým bratom a sestrám za účasť na pohrebnom zhromaždení.

Ján Číž

Zo Seredi prišla ľudský smutná správa. Do večnosti odišiel v druhej polovici marca 1998 brat **JURAJ POTFAJ** vo veku 66 rokov. Pánovi Ježišovi sa odvzdal až v dospelosti. Slúžieval Božím slovom a bol najmä dobrým evanjelistom. Aj keď sa na určitý čas odmlčal, v závere pobytu na tejto zemi sa opäť aktívne zapojil do Božieho diela, kym ho Pán neodvolał do svojho odpočinku alebo lepšie povedané do iného druhu

prác v nebeskej vlasti. Kiežby Pán Ježiš usušil slzy pozostalých a zaradil dokoho iného na miesto, ktoré uvoľnil brat Potfaj.

Ján Kučera

Dňa 22.4.1998 u-plynul rok odvtedy, čo si Pán života i smrti povolal do večného domova našu duchovnú sestru **MUDR. L'UBICU HIRTHOVÚ** rodenu Králikovú vo veku nedožitých 58 rokov.

V detsstve vyrastala v rodine a spoločenstve veriacich a v mladosti vyznala Pána Ježiša. Potom však prišli skúšky života, v ktorých ju On znova hľadal a našiel a ona navždy spočinula v Jeho lásku. Ako lekárka po 14 rokov s láskou a úpíne nezistne ošetrovala iných, kým sama neupadla do ťažkej dlhovrajúcej choroby. Aj v nej - po 17 rokov pripútaná na lôžko sa radovala vo svojom Spasiteľovi a z Jeho lásky prijímal a svoj ťažký údel. Tešila sa i zo spoločenstva so spoluveriacimi, v prvom rade so svojím otcom bratom Igorom Králikom a jeho druhou manželkou sestrou Ludmilou (predtým Bašniarovou), ktorí ju s láskou opatrovali. Bola vďačná za návštavy veriacich, za povzbudzujúce Božie slovo, modlitbu i rozhovory. Ďakujeme nášmu láskyplnému Bohu i za Jeho milosť dokázanú v jej živote.

Ján Hudec

Storočnica - spomienka na otca

Náš otec Karol Pavlovič sa narodil 20. januára 1898 v Mošonskom Svätom

Jáne - teda pred 100 rokmi. Všetci tí, ktorí ho poznali a ešte si ho pamäťajú, dozaista ešte aj dnes na neho spomínajú s láskou a úctou.

Bol to Boží muž, ktorý to denne dokazoval svoju misijnou prácou a hlásaním Božieho slova. Keď išlo o Pánu novu prácu, nepoznať únavu. V tejto práci mu

verne pomáhala naša ľaskavá a obetavá matka Matilda. Boli sme veľká rodina - šesť detí. V tejto tak náročnej a obetavej práci mal i tú výhodu, že sa mohol k neveriacim prihovárať aj cudzimi jazykmi, ktoré ovládal. Zrejme mal talent prihovárať sa k ľuďom, presvedčať ich o Božej milosti a pravde, dodať silu človeku, čo ju potreboval a tým aj pôsobiť na zmenu jeho života. Svoje poslanie cítil v misijnej práci, v ktorej ho veľmi podporoval aj strýček Butcher (tak sme ho všetci nazývali). Bol otcovi veľkou oporou a vzorom hlavne v duchovných záležitostach.

Štyridsiaty ôsmy rok bol zvláštnym rokom - začínaťa sa doba obáv, strachu, ale súčasne aj akejsi nepoddajnosti. Kresťanské zbory bratské dostali zákaz zhromažďovať sa a tak veriaci, ktorí cítili potrebu stýkať sa pri Božom slove a na modlitbách, začali sa tajne schádzať v domácnostach. Toto však v tej dobe nemohlo zostať utajené, a tak v roku 1954 prišlo k zatýkaniu.

Nášho otca zaistili v novembri 1954 u našich najbližších príbuzných - rodiny Kráľovej v Turčianskych Tepliciach, kde sa chcel po dlhšej chorobe a pobute v nemocnici zotaviť. Súčasne v otcovom byte v Bratislave bola vykonaná domová

prehliadka a zabavené boli všetky písomnosti, Biblie a cudzojazyčné teologické knihy. O jeho pobute sme dlho nič nevedeli. Až po troch mesiacoch nám úradne oznámili, že sa nachádza vo vyšetrovacej väzbe. Bolo to ľahké obdobie a s otcokom nás spájali modlitby - čo sme všetci cítili. My sme prosili Pána, aby dal otcovi pri jeho nalomenom zdraví dostatok sily k znášaniu útrap, ktoré mu prinášalo väzenie.

V máji 1955 sa uskutočnilo súdne pojednávanie. Súd uznal otca vinným z velezrady a špionážnej činnosti. Rozsudok znel: **osem rokov odňatia slobody a stratu občianskych práv ako i zhabanie celého majetku.** Otec pokorne prijal výmer trestu a proti rozsudku sa nechcel odvolať. Odvolanie na Najvyšší súd v Prahe podal advokát, ktorý bol oteckovi pridelený ex offo. Po vynesení rozsudku sme sa nemohli osobne stretnúť - až na druhý deň nám povolili päťminútovú návštenu. Pohľad na otecka bol smutný, aj napriek tmavej miestnosti sme videli jeho bledosť a prepadnutosť tváre ešte umocňovali otriasne šedé väzenské šaty. Boli sme od seba oddelení hustou mrežou, otec sa na nás usmieval šťastím, že nás vidí, ale za všetkým bolo vidieť desaťmesačné utrpenie.

Odvolanie sa konalo na Najvyššom súde v Prahe v auguste 1955. Súd potvrdil obžalobu, ale trest odňatia slobody bol znížený na šesť rokov.

V novembri 1955 nám v liste oznámil, že je chorý a je hospitalizovaný vo väzenskej nemocnici na Pankráci. Pokúsili sme sa o mimoriadne povolenie návštavy z dôvodu ochorenia. Cestovali sme nočným rýchlikom do Prahy, aby sme v ranných hodinách boli pred väznicou a tam žiadali o povolenie návštavy. Po niekoľkohodinovom čakani nás strážca zaviedol k veliteľovi a ten za veľmi po-

divných okolností nám oznámil, že otec umrel. Podľa úmrtného listu, ktorý nám prišiel z ONV Praha 14, deň úmrtia mal byť 12.11.1955 a pochovaný dňa 22.11.1955 na cintoríne v Ďáblicích - tam je väzenský cintorín.

Odpúšťanie veľkej nespravodlivosti nie je ľahké, ale s láskou v srdci, bez zatrpknutosti a v mene nášho Vykupiteľa Pána Ježiša Krista sa to dá.

Našu spomienku na otecka končime citátom z Prvého listu Korinčanom:

"Láska je trpežlivá, láska je dobrovitá, nezávidí, láska sa nevypína, nenadýma sa, nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuluje sa, nezmýšľa zle, neraduje sa z neprávosti, ale sa teší s pravdou, všetko znáša, všetko verí, všetkého sa nádeje, všetko pretrpí..."

Spomínajúce dcéry

Viac o živote brata Karola Pavloviča sa dočítate v novej publikácii CESTOU PRAVDY A LÁSKY.

Dne 4.4.1998 jsme si mohli připomnout nedožitých devadesátých narozenin neúnavného pracovníka na Božím díle bratra VINCENCE DIATKY z ostravského sboru. Bratr zasvětil svůj život cele Pánu. Rád zpívával píseň:

"Zdálíž v mé koruně budou se hvězdy skví,"

*"až slunce navždy ztratí svůj třpyt,
až vstoupím ke trůnu, bych vzal svou korunu,*

"zdálíž v ní hvězdy se budou skví?"

Většina z vás asi neví, že Pán života a smrti mu přidal 25 let plodného života. To, když onemocněl zhoubným sarkomem žaludku. Před operací rozmlouval se svým Pámem takto: "Pane, co bude nyní s mými ovečkami, které navštěvují v jejich osamělosti a trápení? Máš-li za mne náhradu, propusť služebníka svého, nemáš-li za mne náhradu, ponech mne, prosím, ještě ve službě."

K údivu lekáru se brzy zcela uzdravil. I v rekonvalescenci po této těžké operaci si na Velikonoce sněhem vyšlápl do poloviny Lysé hory, aby těžce nemocnému přinesl zvěst evangelia.

Tento muž uvěřil Pánu Ježiši a během týdne zemřel, usmířen s Bohem a s radostí ze spasení.

Není pro nás příkladem bratr, který tuto práci vykonával v době totality? - zvláště dnes, když se můžeme radovat ze svobody? Stále platí, že "na díle Pán je práce mnoho, ale dělníků málo."

Marie Makovičková, roz. Diatková

Dne 5. března jsme se na hřbitově v Praze Bubenči rozloučili se sestrou GAGMAR HUDOUSKOVOU, rozenou Vobratilkovou, která zemřela po těžké nemoci 26.2.1998 ve věku 52 let.

Kdo jste ji blíže znali, budete souhlasit, že vzpomínku na ni snad nejlépe vystihují slova v Přísloví 31. kapitole: "Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Srdce jejího manžela na ní spolehá... Prokazuje mu jen dobro a ne žádné zlo po celý svůj život... Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku... Uznávaný je v branách její manžel, když zasedá se staršími země... Její ústa promlouvají moudře, na jazyku má vlídné naučení... Její manžel jí chválí: statečně si vedly mnohé, ale ty je všechny předčíš..."

Ve svých 21 letech (1967) učinila zásadní a převratné rozhodnutí, které určilo celý její další život. Svěřila svůj život do rukou Spasitele, Pána Ježiše Krista. V roce 1975 se rodina Hudou-

skových odstěhovala z Prahy do Liberce. I na novém místě projevovali vřelost a obětavost v přijímání četných návštěv a zvlášť obětavou vstřícnost v pohostinství vůči osamělým a starým lidem.

Z našeho pohledu by bylo potřebnější, aby sestra Dáša zůstala, ale je požehnáním, když můžeme vyslovit se žalmistou: "Na Tobě přestávatí sluší, ó Bože..."

Milou sestru DÁŠU HUDOUSKOVOU po dobu její nemoci ošetřovala jako zdravotní sestra Růžena Šustrová, sestra jejího manžela. Ta nám napsala toto:

"Během dnů a hodin strávených posledních pět týdnů s Dášou v pražské nemocnici se mi vybavoval verš Žd 12,1 o oblaku svědků.

Oblak svědků, kteří to, čemu věřili, dosvědčovali svým životem. Nemusíme chodit daleko do historie. Tyto svědky víry máme mezi sebou. Dáša byla jistě svědectvím nejen svým blízkým, ale všemu zdravotnickému personálu svou tichostí a pokorou, s níž snášela tak mnohá a nepříjemná vyšetření, zákyroky i dlouhotrvající horečnatý stav. Bez repání, nikdy si nepostěžovala. Byla vděčná za všechno. Za to, co mnozí z nás považují za samozřejmost - mít umytnou hlavu, podivat se z okna, posadit se, projít se.

Když jsme se spolu modlily, a pokud ona ještě mohla, převážně chválila svého Pána. Když prosila, tak za druhé. Její chování i modlitby byly pro mne zastavením. Cítila jsem se zahanbená, ale zároveň jsem cítila hlubokou vděčnost k Bohu za Dášu a výsadu a čest, že s ní mohu tento čas trávit. Jsem Pánu Ježíši za ni vděčná, za její život, že byla ženou mého bratra, že byla ženou statečnou, která se bála Hospodina, nesla ovoce a její skutky ji stále chválí - že byla ženou podle Pr 31."

I redakce tohoto časopisu vyjádřuje br. Hudouskovi spoluúčast na zármutku.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Problémy dětí a mládeže

Dětská misie vydala knížku "Problémy dětí a mládeže". Autor se mezi jinými dotýká i takovýchto otázek:

- * Má způsob, jakým se oblékáme, vliv na to, jaký typ chlapce nebo dívky budeme mít?
- * Máme se do shromáždění v církvi oblékat jinak?
- * Je špatné žít spolu před svatbou?
- * Chtěl bys, aby s tebou hudbu poslouchal Pán Ježíš Kristus, kdyby přišel do tvého pokoje jako přišel do domu v Betanii?
- * Čím se liší křesťané od nekřesťanů?
- * Co je špatného na hazardních hrách?
- * Jak bys reagoval, kdyby ti někdo řekl: "Proč si nemůžeme dělat, co chceme?"
- * Znáš nějaké postižené lidi, jejichž život je pro ostatní požehnáním?
- * Dostanou po smrti lidé šanci uvěřit Kristu?

To je jenom malý výběr otázek, na které v knížce o rozsahu 24 stran a cenně 25,- Kč můžete najít odpověď. Doporučujeme pro rodiče, kteří na tyto otázky mohou se svými dětmi rozmlouvat, ale i pro mládež, která o těchto tématech může hovořit na svých setkáních.

CESTOU PRAVDY A LÁSKY

Pod tímto názvem vyšla knížka o rozsahu 350 stran formátu B5, která uvádí stoletou historii bratrského hnutí v českých zemích a na Slovensku (ve slovenštině).

V první části publikace jsou popsány počátky bratrského hnutí v Anglii a současná situace v bratrském hnutí na celém světě. Pak se dovídáme, jak vznikala shromáždění a sbory v českých zemích i na Slovensku. Zvlášť je pojednáno o osobnostech bratrského hnutí, bratřích, kteří nás předešli k Pánu.

Kniha je doprovázena 135 fotografiemi a náčrtem shromáždění a sborů v obou republikách. Cena vázané knihy je 150,- Kč/Sk.

Židovský stát - od pohoršení k požehnání pro svět

Tuto knížku jsme vydali u příležitosti 50. výročí vyhlášení státu Izrael (14.5. 1948). Autorem je Norbert Lieth, bývalý misionář a nyní spolupracovník misijní společnosti Mitternachtsruf, Švýcarsko.

V době, kdy se židovský stát čím dál víc dostává do sevření, autor upozorňuje na biblické pravdy dějin spásy, pokud se týká Božího národa, Izraele. Stát Izrael, který je dnes ještě pro celý svět "pohoršením", se stává na základě Božích zaslíbení pro svět potřebným, jak to Pán Bůh od věků určil.

Kniha je zajímavá přístupem autora k biblickým událostem Starého i Nového zákona, které používá jako obrazy k vyjádření biblických proroctví týkajících se Církve i Izraele. Jeho způsob výkladu těchto proroctví je pro nás nezvyklý, ale zajímavý. Samozřejmě, že z obrazného výkladu nelze dělat dogmatiku, zejména, když tajemství Církve nebylo známé předchozím pokolením, to znamená, ani starozákonním prorokům. Proto ani tajemství vytržení Církve nemůžeme nalézt v knihách Starého zákona. Přístup N. Lietha k Písmu nás však může vést k hlubšímu zamýšlení nad Božím slovem, k obdivu krásy Písma a jeho vážnosti, protože se toto v poslední době liberálním přístupem ztrácí.

Kniha má rozsah 92 stran A5, cena je 55,- Kč/Sk.

VOLÁNÍ UPROSTŘED NOCI

To je název nového ilustrovaného časopisu, pojednávajícího o biblických proroctvích. Tento mezinárodní časopis vychází v několika jazycích a vydává jej

misijní švýcarská společnost Mitternachtsruf. Časopis má 38 stran A4 a je určen zejména pro věřící lidi. Vychází měsíčně, již vyšlo dubnové číslo, které je pro ukázku rozšířované zdarma. Pravidelně bude vycházet od července t.r. Jeho cena je 15,- Kč/Sk.

KROKY

Mnozí čtenáři znají časopis pro děti ČESKÁ DUHA, který vychází do konce minulého roku. Nyní je nahrazen časopisem KROKY, který má 40-44 stran formátu A5, je částečně barevný. Jeho cena je 29,- Kč.

"Rozšířil se okruh spolupracovníků, obsah bude pestřejší. Chceme mít časopis, který vede k Bibli, k Bohu, k Pánu Ježíši a záchrana, která je v něm. Hledáme další možnosti, jak oslovit naše čtenáře - děti ve věku 5 - 12 let z prostředí církevního i mimo ně," uvádí za spolupracovníky Irena Zemanová, zajišťující redakci i administraci časopisu. Objednávky adresujte: Irena Zemanová, Táborská 72, 615 00 Brno.

NADACE EMAUS biblické korespondenční kurzy

nabízí tyto publikace k dálkovému studiu Písma a k prohloubení duchovního života:

1. Co učí Bible, 2. Nejvýznamnější muž, který kdy žil, 3. Lidé, kteří se setkali s Kristem, 4. Křesťanský život, 5. Průvodce křesťana k duchovnímu růstu, 6. Kristus miloval Církev, 7. Vyšší cestou 8. První list Korintským.

Ke každé publikaci jsou přiloženy zkusební testy, kterými si studující může ověřit své znalosti probírané tématiky. Správné odpovědi vyhodnotí nadace a zašle "Osvědčení" o absolvování kurzu. Zájemci mohou požádat o zaslání materiálů na adresu: Nadace EMAUS, Box 23/I., 736 01 Havířov.

ZE SLOV PRAVDY A LÁSKY

Jméno Františka Jana Křesiny je pro mnohé věřící jménem postavy takřka legendární. A přece se jednalo o prostého a obyčejného člověka, který se jen díky Boží milosti stal duchovním otcem mnoha věřících, stál u vzniku mnoha křesťanských shromáždění, byl vynikajícím kazatelem a biblickým učitelem. "Zkrátka legenda", povzdychně mnohý křesťan, který Františka Křesinu již nezažil v aktivní službě.

Ale pozor - žádná legenda. Jako legenda by se hodil do knih či do sentimentálních vzpomínek na lepší časy. Jenže František Křesina byl především **služebníkem Církve**. Jak ho k tomu vyslal jeho a náš Pán. A jako takový může posloužit i nám. Jak?

Od roku 1912 vydával bratr Křesina časopis Ze slov pravdy a lásky. Vydával jej do roku 1947 s přestávkami válečných let. Do tohoto časopisu psal své vlastní články, ale také překládal a upravoval články Fr. Butchera a dalších zahraničních autorů. V časopise publiko-

vali i mnozí další čeští autoři. Jak nám však může tento časopis posloužit, když vycházel před 50 a více lety? Už od roku 1991 vydává několik věřících v Praze výbory z jednotlivých ročníků časopisu. Byly již vydány výbory z 15 ročníků, z každého asi 60-70 % textu. Články nejsou upravovány jazykově ani stylisticky, jsou pouze okopirovány a sestaveny do sešitu. Vydání výtahu z dalších ročníků vázne - na nezájmu čtenářů. Proto se obracíme na čtenáře Živého slova: nechcete svým zájmem podpořit projekt, který umožní i mladým věřícím seznámit se s duchovním pokladem, který na shromáždily předchozí generace? Možná stojí za úvahu i to, zda nekoupit do shromáždění z každého ročníku několik kusů, které by potom mohli dostat noví křesťané.

Výbory z časopisu Ze slov pravdy a lásky můžete objednat na adresě:

Iveta Heroldová, Na Groši 1344,
102 00 Praha 10 - Hostivař
Objednávat můžete i telefonicky:
02/717 506 89.

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel.069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšířuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100.
- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk.
- Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snižený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.